

STRÁŽNÁ VĚŽ

jako zvěstovatel
Jehovova království

„I zvědít, že já jsem Jehova.“
Ezechiel 35:15.

„THE WATCHTOWER“ CZECH
Monthly, August 1946

Září 1946

PRAHA

Obsah:

Posvěcení	- - - - -	3
Dokonalost	- - - - -	9
Přivést k dokonalosti	- - - - -	11

© W.T.B.&T.S.

„VY MI SVĚDKOVÉ JSTE, PRAVÍ JEHOVA, ŽE JÁ BŮH JSEM.“ Izaiáš 43:12

(Dokončení se str. 16.)

povznegli lidstvo. Spolu s Kristem Ježíšem, králem králů, budou tvořiti „nové nebe“ nového světa spravedlnosti. — Zjev. 20:4, 6; 2. Petr. 3:13.

37 Skutečnosti ukazují tedy, že věrní starých dob nemají býti učiněni dokonalými nezávisle na synech Božích, kteří jsou s Kristem spojeni v nebeské říši. Před devatenáctistý lety, o letnicích, po vstoupení Ježíše na nebe, počal Bůh s dílem zdokonalování svých věrných synů, ospravedlňuje je na základě oběti Krista Ježíše, která byla přinesena na nebi. Nyní, když byl Kristus přišel k chrámu a tyto syny vzkřísil z mrtvých, dokončuje Bůh jejich zdokonalení. Na zemi je ještě ostatek těchto ospravedlněných synů Božích. Svě konečné zdokonalení očekávají ve vzkříšení, jakmile jejich poslušnost bude učiněna dokonalou utrpením, stejně jako jejich velitel Kristus Ježíš musel na zemi trpět. Nyní však stojí skrze ospravedlnění na základě oné jediné oběti Kristovy před Bohem jako dokonalí. Žijíce ještě v těle na zemi, doufají tito údové ostatku, že zakrátko uvidí věrné starých dob, kteří budou přivedeni z hrobů. Podle porozumění určitých textů Písma očekávají, že to uvidí dříve než bude ukončen závěrečný boj v Armageddonu; to by bylo tedy k počátku panství Kristova. Neboť ihned po spoutání satana v Armageddonu počíná tisíciletá říše Kristova. (Zjev. 20:1—3, 7) A tak doufají tedy údové ostatku, že krátce před koncem svého pozemského běhu se dočkají nadmíru veliké radosti, býti spojeni s věrnými starých dob, kteří budou přivedeni zpět k životu na zemi.

38 Co znamená „učiniti dokonalými“ ony věrné staré doby? Když je Kristus Ježíš jako nejvyšší kněz vyvolá z hrobu, bude toto vzkříšení z mrtvých znamenati pro ně první požehnání, kterého se jim dostane od Jehovy Boha skrze jeho zaslíbené semeno, Krista Ježíše. Tím vpravdě dokáže Bůh, který se Mojžíšovi zjevil jako „Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův“, že On je „Bůh živých“ a ne mrtvých. (2. Mojš. 3:6, 16; Mat. 22:31, 32) Výraz „učiněn dokonalým“, jak jej použil apoštol ve svém listu Židům, nevyžaduje, aby vyšli z hrobu ihned tělesně dokonalí, nýbrž ukazuje, že skrze království Boží, které stojí pod Kristem Ježíšem, dosáhnou absolutní dokonalosti. K Židům 11:35 čteme, že trpěli veliká muka a trýzeň z rukou nepřátel a zdráhali se státi se nevěrnými Bohu, „aby dosáhli lepšího vzkříšení“. To slouží tedy k tomu, aby byli zařazeni do třídy těch, kteří vyjdou z hrobů k vzkříšení života a ne k soudu, při kterém by bylo ještě pochybné, zda jeho rozhodnutí by znělo na život či smrt.

39 Ježíš, jemuž Otec předal všechnu soud, pravil: „Dal jsem moc i soud činiti, nebo Syn člověka jest. Nedívejte se tomu; neboť přijde hodina, v kterouž všichni, kteříž v hrobích jsou, uslyší hlas jeho. A půjdou ti, kteříž dobré věci činili, na vzkříšení života, ale ti, kteříž zlé věci činili, na vzkříšení soudu.“ (Jan 5:27—29) Věrní starých dob šli k smrti se srdcem dokonalým vůči Bohu, a s takovým vyjdou i z hrobů, až veliký soudce Kristus Ježíš zakrátko dá zaznání svému velitel-ském hlasu. Jelikož jsou to první pozemští obyvatelé nového světa, kteří mají býti vzkříšeni z mrtvých, budou mít přednost před těmi, kdož budou později vzkříšeni z hrobů „na vzkříšení soudu“. Budou také vzkříšeni, aby kráčeli cestou života, jelikož jsou připraveni pro věčný život pod královstvím Božím.

40 Jak jsme dříve ukázali, je smysl výrazu „učiněn dokonalým“ tento: učiněn schopným a uveden neboli zasvěcen do služebního postavení. O předcích a předchůdcích Krista Ježíše, jejich srdce bylo dokonalé, prorokuje Žalm 45:17: „Místo otců svých budeš mít sy-

ny své, kteréž postavíš za knížata po vsi zemi.“ Poněvadž obdrží život od soudce a krále Krista Ježíše, který za ně dal svůj pozemský život, stanou se jeho syny neboli dětmi. Aby to byla „nová země“ pod „novými nebesy“, uvádí čili dosazuje Kristus Ježíš tyto věrné starých dob do jejich úřadu jako pozemská knížata, aby zastupovali nebeskou říši. Tím je z dokonaluje v jejich úřadě čili zasvěcuje je do tohoto knížecího úřadu a taktó zřizuje „novou zemi“. (Izaiáš. 32:1) I v tom mají přednost před těmi z lidstva, kdož vyjdou z mrtvých „ke vzkříšení soudu“. Zde je opět zřejmé, jak věrní starých dob, kteří zemřeli, aniž by byli obdrželi zaslíbení, dosáhnou „lepšího vzkříšení“. Během tisíce let říše Kristovy obdrží od nebeského semene Abrahamova požehnání skrze království.

41 Ke konci tisíciletého panství má býti satan puštěn pro svou poslední dobu působnosti, než bude navždy zničen. Pak přijde konečná zkouška na všechny, kdož bydlí na povrchu země. (Zjev. 20:7—10) V srdci dokonalá knížata, o jejichž dokonalosti nebude v té době žádná pochybnost, budou správným příkladem všem národům na zemi svou ryzostí v úřadě, kterou prokáží za zkoušky. Touto závěrečnou zkouškou bude jejich zdokonalení dovršeno. Až pak Kristus Ježíš odevzdá království svému Otci a satan bude zničen se všemi, kdož pak podlehnou v jeho pokušení, ospravedlní Jehova Bůh všechny věrné k životu čili prohlásí je dokonalými. „Bůh jest, kterýž ospravedlňuje.“ (1. Kor. 15:24—28; Řím. 8:33) Ospravedlnění věrní starých dob budou věčně žít v pozemské dokonalosti.

42 Co se týče „jiných ovce“ Páně v přítomnosti, jsou tyto věrnými druhy a spolusvědky jeho ostatku. (Jan 10:16) Zatím co se nyní netěší ze zdokonalení, jakého se dostává ostatku skrze ospravedlnění na základě oběti Kristovy, musí přece tyto „jiné ovce“ býti vůči Jehovovi Bohu „dokonalého srdce“. V tomto ohledu musí se podobati věrným lidem starých dob, kteří neobdrželi to „lepší“, jež opatřil Bůh pro své syny včetně ostatku, které převede k nebeské nádheře. Tyto „ovce“, které zachovají ryzost svého srdce vůči Bohu v této době pokušení na konci světa satanova, smějí doufat, že budou živi převedeni bitvou armagedonskou a vejdou do nového spravedlivého světa.

43 Nato přivodí tisíciletá říše jejich úplné zdokonalení na rajské zemi. O jejich povinnostech během tisíciletého panství praví Kristus Ježíš, syn Davidův: „Oči mé na pravdomluvné v zemi, aby sedali se mnou (v novém světě); kdož chodí po cestě upřímné, tenť mi sloužití bude. Každého jitra pléniti budu všechny nešlechtné z země, abych tak vyplnil z města Jehovova všechny, kdož páší nepravost.“ (Žalm 101:6, 8) Kdož se pak snaží sloužiti se srdcem dokonalým před Bohem, jsou moudří. Jim praví král, jenž je větší než Šalomoun: „Nebo upřímní bydliti budou v zemi, a pobožní (dokonalí; *Schlachter*) zůstanou v ní; bezbožní pak z země vyfati budou, a přestupníci vykořenění budou z ní.“ — Přísl. 2:21, 22. Angl. SV. z 1. dubna 1946.

37 a) Kdy počal Bůh činiti tyto dokonalými? a kolik z nich je ještě na zemi? b) Co očekávají ohledně věrných starých dob?

38) Co znamená „učiniti dokonalými“ u těchto věrných starých dob?

39) Pokud budou mít „lepší vzkříšení“?

40) Jak to, že to bude též „lepší vzkříšení“ tím, že budou „učiněni dokonalými“ pro úřad?

41) Jak bude jejich zdokonalení dokončeno na konci tisíciletého panství Kristova?

42) Jakým způsobem musí nyní „jiné ovce“ Páně býti dokonalé, a jakou naději mají?

43) Kdy bude přivoděno jejich úplné zdokonalení? a jaké budou při tom jejich povinnosti?

STRÁŽNÁ VĚŽ

JAKO ZVĚSTOVATEL JEHOVOVA KRÁLOVSTVÍ

ZÁŘÍ 1946

Posvěcení

„Pro ně se posvěcují, aby také oni byli posvěceni pravdou.“ — Jan 17:19; *Zilka*.

JEHOVA je všemohoucí Bůh nového světa spravedlnosti. Jeho protivník a falešný žalobce je satan-ďábel, „bůh tohoto světa“. Jehova je Bůh svatosti; on je totiž jediný, který v sobě vše plně zahrnuje a vyjadřuje, co je pravé, dobré a pravdivé. Satan-ďábel je bohem přítomné světskosti, totiž onen mocný neviditelný, který podepírá tento svět a jeho zkaženost.

2 Jehova není odpovědný za tento svět, za jeho zlomyslnost a utiskování. Jelikož je svatý, je úplně odloučen od tohoto světa. Všemohoucí Bůh připustil, aby ďábel udržoval tento svět v provozu dostatečně dlouho, aby mohla být rozhodnuta velká sporná otázka universálního panství; poté však projeví svou svatost tím, že tento svět nadobro zničí a zřídí věčný nový svět pravdy a spravedlnosti. Tím se naplňuje jeho Slovo: „A tak zveleben, a posvěcen, a v známost uveden budu před očima národů mnohých, a zvědí, že já jsem Jehova.“ (Ezech. 38:23) Tehdy pochopí všichni, kdož milují spravedlnost a zůstanou na zemi naživu, úvodní verš serafínů: „Svatý, svatý, svatý Jehova zástupů, plna jest všecka země slávy jeho.“ (Iz. 6:3; Zjev. 4:8) Při tomto nádherném vítězství nad silami tohoto zlého světa budou oni sami pěti: „Kdo podobný tobě mezi silnými (mezi bohy; *Elberf.*), ó Jehovo? Kdo jest tak, jako ty, velebný v svatosti, hrozný v chválách, činící divy?“ „Velící a předivní jsou skutkové tvoji, Pane Bože všemohoucí, spravedlivé a pravé jsou cesty tvé, ó Králi svatých (národů; *Elberf.*). Kdož by se nebál tebe, Pane, a nezveleboval jména tvého? Neboť ty sám svatý jsi. Všickni zajisté národové přijdou, a skláněti se budou před obličejem tvým; neboť soudové tvoji zjevení jsou.“ — 2. Mojž. 15:11; Zjev. 15:3, 4.

3 Náboženští mužové na zemi opovázlivě si přikládali tituly jako „Jeho Svatost“ a „Svatý Otec“ a požadují, aby náboženští jejich stoupenci je oslovovali „Vaše Svatosti“. Svaté Písmo pravdy nikdy však nepoužívá takovýchto titulů pro Jehovu Boha. Pohlaví náboženství, jímž lichoťi takové tituly nahánějíci bázeň, nedovedou prokázat, že jsou skutečně svatí. Slovem i skutkem ukazují, že patří k tomuto světu a jsou nakloněni jeho politice, jeho obchodu a jeho náboženství, ba že jsou nerozlučně s nimi spjati. Jsou právě tak málo svatí jako tento starý svět a nepůsobí směrem k svatosti ani k ní neukazují cestu.

4 Cesta k posvěcení pro život v novém světě spravedlnosti nevede přes duchovenstvo „křesťanstva“ a přes stovky jeho náboženských systémů. Tyto selhaly ve svém podnikání pokřesťanštit svět, a jejich tvrzení, že mají k tomu příkaz s nebes, ukázalo se falešným. Hruza před a omovou bombou nikdy nevežene hromadným obrácením na víru celé lidstvo do jejich náboženských organizací. Jejich úzké vztahy k světským úřadům, které mají moc nad atomovou pumou, nikdy neučiní natolik příznivý dojem na všechny lidi, aby tito viděli prospěch v tom, činit pokání a pěstovat „více náboženství“. Snad se to nemile dotkne nábožen-

ského citění pronásledovatelů svědků Jehovových, avšak Písmo svaté nám jasně praví, kdo má moc k posvěcení: „Já jsem Jehova posvětil vás.“ (3. Mojž. 20:8; též 2. Mojž. 31:13) „Já svatý jsem Jehova, kterýž posvěcují vás.“ (3. Mojž. 21:8) Že ten, kdo se snaží dosáhnouti posvěcení, musí učiniti určitý krok, je dále přikázáno slovy: „A protož posvěťte se a buďte svatí, neboť já jsem Jehova Bůh váš. A ostříhejte ustanovení mých a činite je.“ — 3. Mojžíšova 20:7, 8.

5 Jak se tedy děje toto obapolné dílo posvěcování, a kam vede? V červencovém vydání „Strážné Věže“ jsme pojednali o námětu „zasvěcení“; a protože posvěcení následuje po takovém zasvěcení se Bohu a je tak důležité pro ty, kdož milují spravedlnost a život, chceme se zde zabývat bližším zkoumáním „posvěcení“.

6 Co znamená tento pojem, máme-li ho vyjádřiti moderní češtinou? Nestlačí říci, že znamená dílo neboli akt posvěcení anebo stav posvěcenosti. Co znamená tedy posvětití? Zde několik vět o významu a o původu tohoto slova. Posvětití ve smyslu biblickém, nikoli ve smyslu náboženském, znamená: učiditi svatým. Slovo to je překladem výrazu, který se vyskytuje v latinské bibli Vulgata: *sansctificare*. Toto sloveso znamená podle obou svých latinských kořenových slov: „učiniti svatým neboli posvěceným“. *Sansctificatio* je příslušné latinské podstatné jméno a znamená „posvěcení“. V oně části bible, které říkáme „Starý zákon“, jsou však latinská a česká slova překladem různých tvarů hebrejského slovesa *kvahdáš*. V takzvaném „Novém zákoně“ jsou tato slova překladem řeckého slovesa *hagiadzein* a řeckého podstatného jména *hagiasmós*. V řeckém překladu hebrejských spisů zvaném *Septuaginta* odpovídají *hagiadzein* a *hagiasmós* různým tvarům hebrejského slova *kvahdáš*. Podle svých souvislostí má *kvahdáš* kořenový význam „býti jasný, nový, čistý“ a též „odloučiti, oddělití, odříznoutí“. Kořenem příslušného řeckého slova *hagiadzein* je přídavné jméno *hágios*, což znamená „svatý“, a toto je doplněno dvěma menšími slovy s významem „nikoli se země“, to jest nikoli z této nečisté, pozemské organizace, a tudíž „věnováno Bohu nahoře“.

7 Prostými slovy vyjádřeno znamená tudíž po-

1) Vysvětlí protiklad mezi Jehovou, Bohem svatosti, a ďáblem.

2) a) Jak projeví Jehova nakonec svou svatost? b) Co tehdy plně pochopí spravedlnost milující, a co řeknou?

3) Jak osobovali si náboženští vůdcové neprávem nárok na svatost?

4) a) Proč nevede cesta posvěcení k životu přes „křesťanstvo“? b) Kdo jest posvěcující mocí, a jaký krok musí býti vůči němu učiněn?

5) Proč začínáme zde se studiem o posvěcení?

6) a) Co znamená „posvětití“ podle kořenových slov tohoto pojmu v latině? b) Jaký smysl mají hebrejská a řecká slova, jež byla přeložena slovem „posvětití“?

7) Co tedy znamená „posvěcení“? a jsou snad posvěcení ti, kdož se uzavírají do klášterů?

světiti: „oddělití“ neboli „odloučení“, to jest pro službu čili pro potřebu Jehovovu. Jelikož satan ďábel je „knížetem tohoto světa“, proto znamená odloučení dále též, oddělití se od přítomného zlého světa, abychom byli čistí a pro Jehovu Boha přijatelní. Chceme však hned z počátku míti jasno, že odloučení se od tohoto světa nikterak neznamená odejítí a uzavřítí se do nějakého náboženského kláštera, neboť taková čistě náboženská zařízení nejsou z Boha, nýbrž jsou částí tohoto světa. Kdo se uzavírá do mnišských anebo ženských klášterů, nenásleduje svatého příkladu Ježíšova a jeho příkazů, neboť Ježíš se naprosto volně pohyboval mezi lidem. Mniši a jeptišky vedou sobecký, na vlastním Já založený život, přes zdánlivé sebeobětování. Jsou zasvěcení náboženskému systému čili náboženskému způsobu života a ne Jehovovi Bohu. Život, který vedou, není svatým ve smyslu Písma, a cesta, po které jdou svým životem, neposvěcuje je Bohu Jehovovi, nýbrž zasvěcuje je „bohu tohoto světa“. — 2. Kor. 4:3, 4.

7000-LETÝ DEN POSVĚCEN.

8 Prvním, co bylo posvěceno ve spojitosti s člověkem, byl den, kdy náš stvořitel upustil od své tvůrčí činnosti vzhledem k této zemi. Přestal s ní, když byl šestého dne stvoření stvořil dokonalého muže a ženu. „A tak dokonána jsou nebesa a země, i všechno vojsko jejich. A dokonal Bůh dne sedmého dílo své, kteréž dělal; a odpočinul v den sedmý (a přestal sedmým dnem; *Magdeburská bible*; podle *amer. překladu*: upustil) ode všeho díla svého, kteréž byl dělal. I poželhal Bůh dni sedmému a posvětil [kvaždáš] ho; neboť v něm odpočinul Bůh (*amer. překlad*: upustil) ode všeho díla svého, kteréž byl stvořil, aby učiněno bylo.“ (1. Mojž. 2:1—3) To se nevztahuje na den o dvacetičtyřech hodinách; neboť ani šestý den, kdy byl stvořen člověk a všechna zvířata země, ani žádný z předchozích dnů stvoření netrval 24 hodiny, ale bylo to dlouhé údobí, jež podle biblického měřítká trvalo sedmtisíc let.

9 Bůh viděl, že vše, co učinil, bylo velmi dobré; proto poželhal tomuto sedmému dni. Učinil tak tím, že určil, že toto má být den dobrý, který má jeho svatému jménu přinést poželhání. Právě okolnost, že stvořitel upustil od dalšího působení ohledně země, označuje sedmý den jako něco zvláštního; avšak Bůh zasvětil anebo posvětil tento den tím, že jej vybral neboli určil k ospravedlnění svého jména a své universální svrchovanosti a svého nejvyššího panství.

10 Od Lucifera, neviditelného „pomazaného cheruba“, jehož Bůh dosadil nad člověkem, se očekávalo, že bude zachovávat tento sobotní den poslušným a věrným konáním díla, jež Bůh mu přikázal ve spojitosti se zemí. I od muže a ženy se čekalo, že budou světit tento den prováděním vůle Boží, jak tato byla vyjádřena v jeho božském příkazu, aby naplnili zemi dokonalými potomky a podmanili si ji a aby panovali nad jejími živými tvory. Avšak Lucifer porušil sobotu, neboť neodpočíval v díle Božím a nenalezl pokoje v plnění vůle Boží, nýbrž začal vlastní své dílo, vzbouřil se proti Bohu a stal se jeho protivníkem a utrahačem čili satanem ďáblem. Lží a pokušením přiměl Adama i Evu, aby i oni porušili sobotu tím, že neuzívali více Božího pokoje, do kterého vešel Bůh upuštěním od svých děl, nýbrž začali jednat podle svého vlastního přání a podle vlastní své vůle.

11 Bůh nezničil sobotu porušujícího Adama a Evu pro jejich hříchy vzpoury, aby nato stvořil nového muže a novou ženu. Stvoření znovu dokonalého muže a ženu bylo by znamenalo znovuzahájení jeho tvůrčí činnosti vzhledem k zemi, kdežto den Božího pokoje právě byl započal a měl trvat ještě tisíce let. Bůh tedy

ponechal hříšného muže a ženu naživu, dal však zaslíbení, že skrze svou nebeskou „ženu“, skrze svou organizaci, v tomto dni svého pokoje vytvoří svaté semeno, které ospravedlní jméno a svrchovanost svého Otce Jehovy, navzdory satanovi. — 1. Mojž. 3:15.

12 Jsme velmi blízko době tohoto ospravedlnění. V tomto atomovém věku ženou se všichni národové za vedení démonů vstříc velikému bojišti v Armageddonu, kde Jehova Bůh se na nich posvětil tím, že zničí všechny, kdož tupí jeho jméno a protiví se jeho království. Toto vítězství jej posvětil čili povýšil jej jako svatého a nejvyššího panovníka vysoko nad celý vesmír. A tolo spolu s tisíciletou říší jeho Syna, která pak následuje, splní modlitbu, kterou Ježíš nás učil se modlití: „Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno tvé; přijď království tvé; buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi.“ (Mat. 6:9, 10) Proto nemůže selhati Jehovovo předsevzetí posvětit svůj 7000-letý den odpočinku, který skončí tisíciletým panstvím jeho Syna. Týdenní sobota, kterou přikázal Židům světit čili svatou zachovávat, poukazovala na toto velikolepé splnění, jež má v zápětí jeho ospravedlnění.

PŘEDOBRAZNÁ POSVĚCENÍ.

13 Jehova zachoval prvorozené potomky Židů, aby nebyli pobiti s egyptskými prvorozenými v oné noci první slavnosti pasach. Toto vysvobození měli Židé uznati, jak jim Pán Bůh přikázal: „Posvěť mi všeho prvorozeného, cožkoli otvírá každý život (co otvírá kterýkoli život matky; *Slov. b.*) mezi syny Izraelskými, tak z lidí jako z hověd, neboť mé jest.“ (2. Mojž. 13:2) Tím Jehova oddělil prvorozené Izraelitů pro sebe a žádalo se na nich, aby své prvorozené vykoupili čili „vyplatili“, což se stalo i v případě dítěte Ježíše, prvorozeného Marie. — Lukáš 2:21-24.

14 Výměnou za prvorozené, kteří byli v Egyptě skutečně zachováni, zvolil Jehova později celý kmen Lévi za své zvláštní vlastnictví. Tímto způsobem Levity posvětil čili odloučil je pro svou zvláštní potřebu a službu: „Aj, já vzal jsem Levity z prostředku Izraelských na místo všelikého prvorozeného, kteréž otvírá život mezi syny Izraelskými. Protož moji budou Levitové. Neboť mně přináležejí všechno prvorozené. Od toho dne, když jsem pobil všechno prvorozené v zemi Egyptské, posvětil jsem sobě všeho prvorozeného v Izraeli od člověka až do hověda. Mé bude: Já Jehova.“ — 4. Mojžíšova 3:12, 13.

15 Osobodiv celý národ Izraelský z Egypta, Pán Bůh je spasil a oddělil pro své vlastní svaté účely. Proto jim dal určité znamení, že jsou jeho zvláštním vlastnictvím, řka: „Avšak sobot mých ostříhati budete. Neboť to znamení jest mezi mnou a vámi po rodech vašich, aby známo bylo, že já jsem Jehova, kterýž vás posvěcují.“ (2. Mojž. 31:13) Tak byli Izraelité odloučeni od všech jiných národů země a měli být považováni za takové, kdož nepatří k tomuto světu, jenž jest v moci svého knížete satana. — 1. Jana 5:19; *rev. Cur. bible*.

16 Nyní bylo věcí Jehovy Boha, aby provedl toto

8) Co bylo ve spojitosti s člověkem posvěceno jako první?

9) Jakým způsobem posvětil Jehova sedmý den?

10) Jak měli Lucifer a Adam s Evou zachovávat tento den? jak jej však zachovávali ve skutečnosti?

11) Proč nezničil Bůh — vzhledem k tomuto dni — první hříšnou dvojici, nýbrž dal zaslíbení?

12) Proč tudíž neselže Jehovovo předsevzetí, posvětit tento den?

13) Proč a jak posvětil Jehova prvorozené z Izraelitů?

14) Jakou výměnou posvětil Jehova kmen Lévi?

15) Jak posvětil Jehova celý národ izraelský, a jaké znamení toho jim dal?

16) Jaký krok museli Izraelité učiniti, protože Bůh je posvětil, a jak to učinili, když přišli k hoře Sinai?

oddělení vzhledem k Izraelitům; na nich však bylo, aby se zachovali dle vůle Boží a podle jeho jednání. Z toho důvodu najdeme v textech, o kterých chceme nyní rozjímat, opětovně napomenutí předobrazným Izraelitům, aby tak činili. Tři dni předtím, než jim dal zákon deseti přikázání na hoře Sinai, pravil Jehova Mojžíšovi: „Jdi k lidu, a posvěť jich dnes a zítra; a nechť svá roucha zeperou. A ať jsou hotovi ke dni třetímu, neboť v den třetí sestoupí Jehova před očima všeho lidu na horu Sinai... Sestoupiv tedy Mojžíš s hůry k lidu, posvětil ho; a oni zepřali roucha svá. I mluvil k lidu: Buďtež hotovi ke dni třetímu; nepřistupujte k manželkám svým.“ (2. Mojž. 19:10–15) Posvěcení lidu spočívalo v tom, že se měli sami očistiti, aby měli čisté svědomí a aby jejich mysl nebyla nakloněna tělesným chlíčům, jakmile třetího dne uvidí projev Boží.

17 Toto posvěcení bylo očištěním ode všeho, co se nelíbilo očím Páně. Z toho důvodu je hebrejského slova *kva h d á š* občas použito prostě ve smyslu očistiti, jako na příklad v 2. Sam. 11:4, kde čteme: „Neboť se byla očistila od nečistoty své.“ Vzhledem k tomu, co podle předběžného oznámení Izraelitům mělo přijíti, bylo posvěcení též přípravou na tuto vynikající událost. Proto se někdy tohoto hebrejského slova užívá prostě pro přípraviti. Na příklad, když Izraelité nařikali, že nemají masa na poušti, tu přikázal Bůh Mojžíšovi, aby reptajícím řekl: „Posvěťte se k zítřku, a budete jísti maso.“ (1. Mojž. 11:18) I den předtím, co Izraelité měli zázrakem Jehovovým překročiti Jordán, pravil Jozue jako jejich nový viditelný velitel k všemu lidu: „Posvěťte se, zítra zajisté učiní Jehova divné věci mezi vámi.“ (Jozue 3:5) Tentýž rozkaz byl jim dán po neštěstí před městem Hai, které je stihlo pro zavrženíhodný skutek sobeckého Achana: „Vstaň, posvěť lidu a rci: Posvěťte se k zítřku; neboť takto praví Jehova Bůh Izraelský: Věc proklatá jest uprostřed tebe, Izraeli, nebuděš moci ostáti před nepřáteli svými, dokudž neodejmeš prokletí toho z prostředku svého.“ — Jozue 7:13.

18 U Joele 3:9,10 jsou svěští národové vyzývavě zváni, aby zahájili to, co by rádi nazvali „svatou válkou“ proti svědkům Jehovovým, a to těmito slovy: „Provolejte to mezi národy, vyhlaste boj (posvěťte boj; *Elberf.*; připravte se k boji, *angl. b.*), probudte reků, nechť přitáhnou a dají se najíti všichni muži váleční. Skujte motky své v měče a srpy své v oštěpy [a tak se připravte].“ U Jeremiáše 6:4 a 51:27, 28 se rovněž přikazuje: „Vyzdvihněte (posvěťte; *Elberf.*) proti ní válku.“ „Vyzdvihněte korouhev v zemi, trubte trubou mezi národy, připravte (posvěťte; *Schlachter*) proti němu národy.“ (Též Micheáš 3:5) Z těchto příkladů použití tohoto slova je jasno, že posvětití ve svatém smyslu znamená též: připraviti se a přikročiti k dílu, které vůle Boží nám přikazuje.

19 Skutečnost, že posvěcení Izraelitů znamenalo zachovati se odděleně od tohoto světa a jeho obyčejů, vyplývá z 3. Mojžíšovy, kapitola 11. Když jim tam byl vypočetl četné věci jako k jídlu nečisté, vysvětlil Jehova důvod k tomu slovy: „Neboť já jsem Jehova Bůh váš; protož posvěťte se, a svatí buďte, neboť já svatý jsem, a nepoškrvňujte duši svých žádným zeměplazem, kterýž se plazí po zemi. Neboť já jsem Jehova, kterýž jsem vás vyvedl ze země Egyptské, abych vám byl za Boha; protož svatí buďte, neboť já jsem svatý.“ (3. Mojž. 11:44, 45) Též když je varoval před modloslužbou a před spiritismem a před náboženstvím světských národů, dodal: „A protož posvěťte se a buďte svatí, neboť já jsem Jehova Bůh váš.“ (3. Mojž. 20:7) Toto dílo osobního očišťování bylo pro ně cestou, na které spolu-

působili s Bohem na posvěcení, jehož se jim jakožto jeho lidu dostalo.

20 Chceme zde podati ještě jedno další předobrazné znázornění o použití tohoto slova, z něhož vyplývá jak jednání Boží, tak i jednání jeho poslušných služebníků. Tento předobraz je ve spojení se zvlášť zvolenými kněžími Izraele. Dříve než Bůh zsvětíl mosaickou smlouvu zákona na hoře Sinai, byli zde muži, kteří byli určeni vykonávati mezi Izraelity práci obětujících kněží. Kdo to byl, zda otcové každé rodinné domácnosti anebo ne, to zůstává neodhaleno; avšak jejich styk s pohanským Egyptem před necelými ještě třemi měsíci přivedl je nepochybně do stavu nečistoty před Pánem Bohem. Proto pravil Jehova Mojžíšovi: „Ba, i samotní kněží, kteří se mají blížiti k Jehovovi, nechť se posvěťí, aby se neobořil na ně Jehova.“ „Nato pravil Mojžíš Jehovovi: Lid nebude moci vystoupit na horu Sinai, neboť tys nám osvědčil, řka: Polož hranici okolo hory a posvěť ji.“ (2. Mojž. 19:22, 23; *Slov. bible*) Pohané nazývali takovou horu tabu (dotek zakázán). Při té příležitosti byla však hora oddělena jako svatá Jehovovi Bohu a nesměli se jí dotknouti ani vkročiti na ni svou nohou ti, jichž Bůh k tomu nezmocnil. Místo u téže hory, na němž se kdysi ukázal Jehovův anděl v hořícím keři, bylo rovněž prohlášeno svatým, takže Mojžíš obdržel rozkaz zouti svou obuv. Nyní tedy, v době, kdy Bůh v projevu na vrcholu hory dal Mojžíšovi zákon a zavedl svou smlouvu zákona s Izraelity, byla celá hora ohraničena jako svatá. — 2. Mojž. 3:5; Sk. ap. 7:33.

21 Tímto zákonem své smlouvy řekl Jehova nyní výslovně, kdo z Izraelitů mají býti nadále jeho přijatými kněžími. Uvažujeme-li o tom, tu mějme na mysli, že Bůh posvětil již celý národ pro sebe, vysvobodiv jej z Egypta; dále že celý národ byl jemu zsvěcen svým výslovným souhlasem zachovávatí jeho zákon a dodržovatí jeho smlouvu; dále že prvorození Izraele byli mu i zvlášť posvěcení. Nyní však, pod smlouvou zákona, rozhodl se Jehova odděliti v Izraeli jedinou rodinu, aby mu sloužili jako jeho obětující kněží, totiž Arona, jeho syny a mužské jejich potomky. Proto mluvil Jehova o tom jako o jejich posvěcení: „Ty pak přijmi k sobě Arona bratra svého se syny jeho z prostředku synů Izraelských, aby úřad kněžský konali přede mnou: Aron, Nádab, Abiu, Eleazar a Itamar, synové Aronovi. A uděláš roucha svatá Aronovi bratru svému... ku posvěcení [*kvahdáš*] jeho, v nichž by úřad kněžský konal přede mnou. Synům také Aronovým zděláš sukně... A oblečeš v ně Arona bratra svého a syny jeho s ním, a pomazeš jich a naplníš ruce jejich (zsvětíš je, *Elberf.*; hebrejsky: *mahléh*) a posvětitíš [*kvahdáš*] mi jich, aby úřad kněžský konali přede mnou.“ — 2. Mojž. 28:1–3; 40, 41.

22 Nato byli vhodnými oběťmi řadou symbolických obřadů posvěcení: „Toto také učiníš jim ku posvěcení [*kvahdáš*] jich, aby úřad kněžský konali přede mnou: Vezmi volka jednoho ještě mladého a skopce dva bez vady, chleby též přesné... ku posvěcení rukou jejich, aby posvěcení [*kvahdáš*] byli. Cizí [nelevita] pak nebude

17, 18) Které dva další významy mělo hebrejské slovo *kva h d á š* mimo smysl „posvětití“?

19) Jak jim byl naznačen význam posvěcení vzhledem k různým jídlům a náboženským obyčejům pohanů?

20) Jak bylo na Sinai ukázáno jednak jednání Boží a jednak jednání jeho služebníků vzhledem k původním kněžím Izraelitů?

21) a) Kdo tedy byl posvěcen, pokud jde o Izraele, jak jsme již viděli? b) Jak posvětil Bůh pak obzvláště mužské členy rodiny Aronovy?

22) Jakým obřadním postupem byli pak posvěceni, a co to předstiňovalo?

jísti, neboť svatá věc jest.“ (2. Mojž. 29:1, 2, 33) Tento předobrazný postup byl stínem pravého posvěcení věčného velekněze Jehovova, Krista Ježíše, a též jeho spolukněží čili nižších kněží, totiž těch, kdož následují šlépějí Kristových a jež Bůh pomazal za údy těla Kristova. K těmto křesťanům obrací se tato slova: „A protože bratří svatí, povolání nebeského účastníci, spářujte apoštola a nejvyššího kněze vyznání našeho, Krista Ježíše.“ (Žid. 3:1) „Kristus je věrný jako Syn nad domem Božím. Tímto domem Božím jsme my, setrváváme-li jen s důvěrou a směle ve své naději.“ — Židům 3:6; *Moffatt*, angl.

SVATÉ SKUTEČNOSTI

23 Všechny tyto předcházející věci byly ve spojitosti s mosaickým zákonem předobrazy čili stíny příštích skutečností vyššího druhu. Onen zákon se svým předobrazným kněžstvem z nedokonalých lidí a s jeho obětmi, jež nedosahovaly hodnoty člověka, nemohl přivoditi dokonalé poměry a pravé osvobození od hříchu. Proto napsal apoštol Pavel: „Poněvadž zákon má pouhý stín budoucích hodnot, ne samu podobu skutečností, nemůže svými každoročně stejnými obětmi, jež stále přinášejí, nikdy dokonalými činiti ty, kdož takto přicházejí. Což nebyly by jinak přestaly oběti, protože by ti, kteří oběťují, jednou jsouce očištěni, již neměli žádného vědomí hříchu? ... Když se však objevil Kristus jako velekněz budoucích hodnot, vešel vyšším a dokonalejším stánkem [totiž samotným nebem], ne udělaným rukama [lidskýma], to jest nepocházejícím z tohoto tvorstva, ani s krví kozlů a telat, ale s vlastní krví (jednou pro vždy: *Elberf.*) do Svatyně. Zjednal věčně vykoupění.“

24 Používá se pak slova posvětití ve smyslu očištění od toho, co před Bohem jest hříchem, pokračuje apoštol: „Neboť jestliže již krev kozlů a býků a popel jalovice, kropící znečištěné, posvěcuje [v obrazném smyslu] k čistotě těla [Izraelitů], oč více krev Krista, jenž věčným Duchem sám sebe jako obět bez poskvrny obětoval Bohu, očistí vaše svědomí od mrtvých skutků, abyste mohli sloužiti Bohu živému!“ (Žid. 10:1, 2; 9:11-14; *Žilka*) Krev oněch někdejších obětí zvířat nemohla skutečně posvětití, protože tyto nemohly skutečně smýti hřích lidmi proti Bohu spáchaný. Bůh však nařídil, aby taková telata, býci a kozli byli obětováni podle mosaického zákona, protože toto bylo obrazem čili prorockým znázorněním Krista Ježíše, který Jehovovi Bohu přinesl hodnotu dokonalé lidské oběti v nebi samotném.

25 „Krev Kristova“ označuje hodnotu jeho dokonalého lidského života. Tato krev smyje vinu hříchu toho, kdo v ní věří. Posvěcuje tedy skutečně, neboť očišťuje tělo věřícího. Bůh tudíž ospravedlňuje takového věřícího z jeho hříchů a propůjčuje mu čisté postavení v těle. Bůh jej tím činí způsobilým býti obětován jako jeden z jeho nižších kněží; takovým bylo psáno: „Čím tedy více nyní ospravedlnění jsouce krví jeho, spasení budeme skrze něho od hněvu.“ (Řím. 5:9) Předtím měli „svědomí“ neboli „vědomí“, že konali „mrtvé skutky“ čili skutky k smrti odsouzených. Nyní však byli skrze krev Kristovu ospravedlněni z hříchu a jsou posvěceni neboli odděleni pro službu živého Boha.

26 Takto ospravedlnění mají nyní výsadu, že smějí sloužiti jako nižší kněží pod hlavním knězem Kristem Ježíšem, přinášejíce Bohu obět chvály tím, že působí jako jeho svědkové a zvěstovatelé jeho království. Musí následovati jeho šlépějí a snášeti potupy tohoto světa, jako to činil Kristus. O těchto výsadách, které jim byly otevřeny krví Kristovou, je psáno: „Těla zvířat, jejichž krev bývá [pod mosaickým zákonem]

vnášena veleknězem do svatyně, bývají spalována venku za ohradou. Proto také Ježíš trpěl za branou, aby vlastní krví posvětil lid. Nuže, vycházejme k němu za ohradu, nesme jeho potupu, vždyť zde nemáme trvalého města, ale hledáme budoucí. Skrze něj tedy stále přinášíme obět chvály Bohu, to jest ovoce svých rtů, které vyznávají jeho jméno.“ — Židům 13:11-15; *Žilka*.

27 Posvěcující krev Kristova je tedy něčím, čeho nutno si stále vážit jako něčeho vzácného a neobyčejného, obzvláště proto, že skrze ni může věřící vždy přijíti k Bohu, vyznati své hříchy a obdržeti očištění a odpuštění. „Krev Krista Ježíše, Syna jeho, očišťuje nás od všelikého hříchu.“ (1. Jana 1:7) Vzdá-li se takový věřící své víry, zavrhně Syna Božího a popírá posvěcující sílu jeho krve, pak takový nevěrný nemá více obětí k odčinění svých hříchů. Nečeká ho nic jiného než záhuba, jež je trestem pro ty, kdož vědomě vzpouzejí se proti Bohu. „Kdokoli pohrdne zákonem Mojžíšovým, musí na svědectví dvou nebo tří zemřítí bez milosrdenství. Oč horšího trestu myslíte bude uznán za hodna ten, kdo šlape po Synu Božím, kdo za něco všedního pokládá krev smlouvy [krev Kristovu, která činí novou smlouvu pravoplatnou], kterou byl posvěcen, kdo se vysmívá Duchu milosti?“ Jehova, veliký Duch, neprokáže takovému vědomému a svévolnému hříšníkovy nijaké milosti a žádného milosrdenství více, a Boží pomsta, jež přijde na všechny, kdož se vrátí k ďáblu, přivede naň trest věčného zničení. — Židům 10:26 — 30; *Žilka*.

SKUTEČNÍ SVATÍ

28 Všichni věrní, kteří jsou posvěceni „krví smlouvy“, jsou Boží „svatí“, neboť výraz svatý znamená posvěcený. Toliko Bůh může dělati svaté, neboť on posvěcuje, a to skrze Krista Ježíše čili v Kristu Ježíši. To znamená, že jen Bůh může tvora očistiti od hříchu, oddělití jej od světa a přimětí ho, aby konal spravedlivé skutky království Božího. Je to rouhavá a opovážlivá šalba, osobuje-li si nějaký náboženský pohlavár právo prohlašovati zemřelé náboženské osoby za blahoslavené a svaté (kanonisovati je) a určovati, že takové nutno uctívati a k nim se modliti. Náboženství, kteří takové mrtvé náboženské „svaté“ jakkoliv uctívají a k nim se modlí, aby se za ně u Krista přimluvili, jsou hrubě klamáni a nedosáhnou ničeho než nelibosti Jehovovy a jeho Krista. Praví svatí čili posvěcení tvoří „církve Boží“, jejíž hlavou je Kristus Ježíš. Apoštol Pavel nikoho nekanonisoval, když psal svým křesťanským bratřím žijícím v Řecku: „Církvi Boží, jež jest v Korintě, posvěceným v Kristu Ježíši, povolaným svatým (za svaté povolaným; *angl. b.*), se všemi, kteří na kterémkoli místě užívají jméno našeho Pána Ježíše Krista, Pána jejich i našeho. Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a Pána Ježíše Krista.“ — 1. Kor. 1:2, 3; *Žilka*.

29 O podílu, který má Ježíš Kristus na posvěcení „za svaté povolaných“, čteme v Židům 10:5—14: „Protož vcházaje na svět, dí [Ježíš]: *Oběti a darů nechtěl jsi,*

23) Čím tedy byly věci mosaického zákona? a co dokazuje, že nebyly ničím více?

24) Nakolik sloužily ony oběti mosaického zákona posvěcení? a proč Bůh tehdy nařídil, aby byly obětovány?

25) Jak se děje posvěcení krví Kristovou?

26) Jakou výsadu služby mají nyní posvěcení, a co snášejí?

27) Proč je nutno vážit si posvěcující krve jako něčeho neobyčejně cenného? a co se stane s tvorem, který si toho přestane vážit?

28) Kdo jsou praví svatí? a jak oslovil apoštol Pavel Korintské?

29) Jak ukazuje Pavel v Židům 10:5—10 úřad, který plnil Ježíš v posvěcení těch, kteří jsou „povoláni za svaté“?

ale tělo jsi mi způsobil. Zápalmých obětí, ani obětí za hřích jsi neoblíbil.“ Proč ne? Protože ony oběti zvířat, jež byly přinášeny pod zákonem Mojžíšovým, neměly dostatek hodnoty a síly, aby mohly sejmouti lidské hříchy a hříšnický očistiti. Co pravil nato Ježíš Bohu? „Tehdy řekl jsem: *Aj, jduť, (jakož v knihách psáno jest o mně) abych činil, ó Bože, vůli tvou.*“ Povšimněme si nyní Pavlovy poznámky o Ježíšových slovech a skutcích: „Pověděv napřed: *Ze obětí a darů, a zápalů, i obětí za hřích (které se podle zákona obětují), nechtěl jsi, aniž jsi oblíbil,* tehdy řekl: *Aj, jduť, abych činil, ó Bože, vůli tvou.* Ruší první [dřívější věci smlouvy zákona], aby druhé [dokonalé věci nové smlouvy] ustanovil. V kteréžto vůli [božské, jak ji činí Kristus Ježíš] posvěcení jsme skrze obětování těla Ježíše Krista jednou (jednou pro vždy; *angl. b.*)“ Protože lidská oběť Kristova byla dokonalým výkupným a vykazovala dokonalé výsledky, proto nemusela býti přinesena vícekrát než jednou.

30 Ukazuje tak rozdíl mezi izraelským veleknězem s jeho opakovanými oběťmi a mezi pravým veleknězem, „člověkem Kristem Ježíšem“, a jeho jednou obětí, praví apoštol: „Každý [židovský] kněz stojí denně v bohoslužbě a častokrát přináší týtéž oběti, jež vůbec nejsou s to, aby snály hříchy; tento [člověk Kristus Ježíš] však přinesl jen jednou oběť za hříchy a trvale usedl po pravici Boží [Tento však, když byl obětovať jednou oběť za hříchy, jež platí věčně, usedl provždy po pravici Boží: *Luther*], a dále jen čeká, až mu budou nepřátelé položeni k nohám za podnož. Neboť jednou obětí trvale učinil dokonalými ty, kdož se dávají posvětit.“ (*Zilka*) Poněvadž tedy Kristus Ježíš způsobil trvalé posvěcení od hříchů pro věřící, nepotřeboval déle přebývat v těle zde dole na zemi, ale mohl vstoupiti na nebe a tam přinésti hodnotu své lidské oběti.

31 Jelikož dále jeho jednorázové obětování opatřilo dokonalé ospravedlnění od hříchu věřícím, kteří se zasvětili Bohu, nebylo třeba, aby Ježíš v oněch uplynulých devatenácti stoletích častěji sestoupil s nebe, aby se znovu a znovu obětovať, jako to tvrdí římskokatolická nauka o takzvané „mešní oběti“. Ježíš mohl zůstat na nebi po pravici svého Otce a čekati, dokud nenadejde doba určená jeho Otcem, aby položil nepřátele Kristovy za jeho královskou podnož. Tato doba nadešla v roce 1914 po Kr., když skončily „časy národů“. Tehdy povýšil Jehova svého královského kněze na trůn, k němuž patří i podnož, a zmocnil ho bojovati „boj na nebi“ a svrhnouti satana a jeho demony na zem. Jehova praví: „Nebe jest mi stolice, a země podnož noh mých.“ (Iz. 66:1) Kristus Ježíš sedí nyní po pravici Jehovově na trůně, a tak stala se země podnoží Kristovou; a tam jsou nyní všichni jeho nepřátelé, na něž čeká zničení v Armageddonu. — Viz Žalm 110:1—6.

CO PŮSOBÍ PRAVDA

32 Devatenáctset let předtím přišel Ježíš s nebe na zem a stal se člověkem, aby vydal svědectví pravdě o Jehovovi a jeho království. Ježíš byl Božím nástrojem čili služebníkem, který měl lidem oznámiti Boží milost neboli přízeň. „Neboť zákon skrze Mojžíše dán jest, milost a pravda skrze Ježíše Krista stala se.“ (Jan 1:17) Ze všech těch myriád svatých tvorů ve své nebeské universální organizaci vyvolil Jehova svého jednozplozeného Syna a určil, aby byl vyslán na zem a tam aby pro pravdu žil i zemřel k ospravedlnění jména svého Otce. Proto je správné, řekneme-li, že Jehova posvětil svého Syna pro tuto svatou službu. V této službě byl Kristus Ježíš se svým Otcem v jednotě čili zajedno a nikdy tuto jednotu neporušil jakýmkoli od-

bojným počinem, a to ani tehdy, když byl tupen a pronásledován, ba ani když umíraje visel na dřevě. Náboženští Židé chtěli Ježíše kamenovati, protože řekl: „Já a Otec jedno jsme.“ Ježíš poukázal na Slovo Boží v Žalmu 82, jež je namířeno proti oněm mocným, kteří dali najevo, že nebyli posvěceni, neboť zneužili své moci a svého vlivu. „Odpověděl jim Ježíš: Však psáno jest v zákoně vašem [v Žalmu 82]: Já jsem řekl: *Bohové jste.* Poněvadž ty nazval bohy, k nimž řeč Boží stala se, a nemůže zrušeno býti písmo, mně pak, kteréhož posvětil Otec a poslal na svět, vy pravíte: Rouháš se, že jsem řekl: Syn Boží jsem?“ — Jan 10:30 — 36.

33 Tak Ježíš ukázal, že posvěcení přichází od Boha Otce, jenž oddělil svého jednozplozeného Syna pro zvláštní jeho poslání na této zemi a vyzbrojil ho Slovem pravdy, aby toto sdělil lidem.

34 Bez pravdy nemohou býti lidé posvěceni, a pravdu, jež má tuto sílu, najdeme v napsaném Slově Božím. Za dnů Ježíšových obsahovalo Písmo svaté pouze biblické knihy od první knihy Mojžíšovy až po Malachiáše; většina z nich byla sepsána v jazyce hebrejském a menší část v jazyce chaldejském anebo syrském. Pravda, které učil Kristus Ježíš, byla později zaznamenána převážně v jazyce řeckém, a to v nových Písmech, od evangelia Matouše až po Zjevení; napsali ji jeho apoštolé a jejich druhové. Ve své poslední modlitbě, kterou přednesl Bohu spolu se svými apoštolý, pravil Ježíš: „Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od toho zlého. Ze světa nejsou, jako i já nejsem ze světa. Posvětil jich v pravdě své, slovo tvé pravda jest. Jakož jsi mne poslal na svět [do světa; *Zilka*], i já jsem je poslal na svět [do světa; *Zilka*]. A já posvěcuji sebe samého za ně (pro ně; *Zilka*, k vůli nim; *Magdeburská b.*), aby i oni posvěceni byli v pravdě.“ — Jan 17:15 — 19.

35 Ježíš se modlil k Bohu, aby ten svou pravdou způsobil posvěcení. To znamená, že Bůh očisťuje jejich mysl a jejich život od náboženských omylů a obyčejů. Odděluje je od světa, připravuje je pro svou službu a stále více a více je pro ni vyzbrojuje. To vše činí Bůh skrze pravdu. Pravda odkrývá lži a omyly tohoto světa a jeho náboženství a odhaluje tento svět jako organizaci ďáblovu. A chceme-li vzývati pravého Boha a jemu sloužiti, musíme se zachovati nepoškrvnění od tohoto ďáblava světa.

36 Aby apoštolé a všichni, kdož následují šlépějí Ježíšových, mohli býti takto pravdou posvěceni, proto Ježíš posvětil sám sebe, jak pravil. To byl Ježíšův osobní podíl v této spolupráci s Bohem Otcem. Ježíš tedy posvětil sám sebe tím, že uposlechl Božího pozvání, zachoval se nepoškrvněným od tohoto světa a oddělil se od jakéhokoli společenství s hříšníky. Tímto způsobem se sám oddělil, aby byl čistým nástrojem neboli čistým poslem, kterým by Bůh mohl jeho učedníkům poslati potřebnou pravdu. Studoval, modlil se, připravoval se na svou službu a chystal se horlivě kázat pravdu a nic než plnou pravdu o Jehovovi Bohu a jeho království. I svým věrným příkladem ukázal jim Ježíš, co to znamená býti Bohu posvěcen, a tak jim v

30) Jaký byl rozdíl mezi Ježíšem a židovským veleknězem? a proč tedy mohl Ježíš opustiti zemi a vstoupiti v nebe?

31) Proč mohl Kristus Ježíš jako velekněz zůstat seděti po pravici Boží a čekati, až byli jeho nepřátelé svrženi, a kdy se to stalo?

32) Jak posvětil Jehova Bůh Krista Ježíše? a proč se Ježíš nerouhal, když mluvil o sobě jako o Synu Božím?

33) Od koho přichází posvěcení, jak to ukázal Ježíš?

34) Bez čeho — podle Ježíšovy modlitby u Jana 17 — nemůže dojít k posvěcení? a kde lze nalézt toto nutné?

35) Jak posvěcuje Bůh skrze pravdu svého Slova?

36) Jak posvětil se Ježíš pro apoštolý a ostatní své následovníky? a čím se proto pro ně stal skrze Boha?

tomto směru pomáhal jeho příklad stejně jako jeho slovo. Pro tento důležitý a nezbytný podíl, který Kristus Ježíš naplňuje v díle pro nás, a protože vše to přichází od Boha, nalézají posvěcení křesťané v 1. Korintským 1:30,31 tato slova: „Vy pak jste z něho v Kristu. Ježíš, kterýž učiněn jest nám moudrost od Boha, i spravedlnost, i posvěcení, i vykopení, aby, jakož jest napsáno, kdo se chlubí, v Pánu se chlubil.“

37 Mocí tohoto úřadu spolupráce, kterou Bůh Otec přikázal svému Synovi, jest to Kristus Ježíš, jenž za vedení Božího posvěcuje. Ty, které Ježíš posvětil — jednak svou obětí krví a jednak kázáním pravdy — přijímá Bůh jako své syny. Tímto způsobem stanou se bratřími Krista Ježíše, nejvyššího Syna Božího. Na důkaz, že ti všichni jsou synové Boží a že jsou povoláni k nebeské slávě v království Božím, praví apoštol o Ježíšovi, vůdci našeho spasení: „Nebot i ten, kterýž posvěcuje, i ti, kteříž posvěceni bývají, z jednoho [z Boha Otce] jsou všichni. Pro kteroužto příčinu nestydí se [Ježíš] jich nazývat bratřími, řka: Zvěstovati budu jméno tvé bratřím svým, uprostřed shromáždění prozpěvovati budu tobě.“ (Žid. 2:11, 12) A poněvadž je k tomu třeba Božího milostiplného Slova, aby byli poučeni a zachováni čistými od světa a v souladu s dědictvím království, proto mluvil apoštol tato slova na rozloučenou k bratřím Kristovým: „A nyní, bratři, poručím vás Bohu a slovu jeho milosti, které je způsobí vás vzdělati a dáti vám dědictví mezi všemi, kteří jsou posvěceni.“ — Sk. ap. 20:32; Amer. st. př.

38 Nyní je nutno nejen ve Slovo to věřit, aby naše naděje jasně plála, nýbrž i kázati a oznamovati je jiným a poukazovati jim na jedinou naději na život a záchranu. Máme-li tak jednati, pak nesmíme se nechat zastrašit lidmi, kteří nám hrozí utrpením, nýbrž musíme ve svých srdcích milovati Boha a jeho Krista a jediné jich se báti. Musíme v srdci slavěti Jehovu Boha a Krista Ježíše nade vše a považovati je za svaté a pak musíme jich býti poslušni a oznamovati jejich chválu, nehledíce na utrpení, jež takovýto běh přináší s sebou. Jak praví apoštol Petr: „Mějte Krista jako Pána v svaté uctivosti v srdcích, buďte stále hotovi hájiti se před každým, kdo by od vás žádal účty z naděje, jež je ve vás, ale ovšem s mírností a s bázní [Boží]. (Žilka) Anebo podle jiného překladu: „Avšak posvěcujte ve svých srdcích Krista jako Pána; buďte vždy hotovi dáti odpověď každému, kdo se vás ptá...“ — 1. Petra 3:15; Amer. standardní překlad.

VÍRA A DUCH

39 Vlastnost, kterou musí míti a osvědčiti každý, kdo chce býti Bohu svatý, je víra. Základem víry přirozeně je poznání, poznání Božího Slova, jak je psáno: „Tedy víra z slyšení, slyšení pak skrze slovo Boží.“ (Řím. 10:17) Božím Slovu, jak je oznamoval a kázal Ježíš, nenaslouchalo dostatek Židů, aby tak z nich mohl býti vybrán plný počet třídy království, a proto byl posvěcen jen ostatek přirozených Židů. Aby tudíž kteříkoliv z nežidů neboli pohanů mohli se státi údy „svatého národa“ Božího, musela jim býti oznámena zvěst o Božím království a o příležitosti vejíti do něho; a v takto jim oznámené slovo Boží museli pak uvěřiti. Jen tak mohli započítati oddělovati se pro království a jeho službu.

40 K těm, kdož byli vysláni oznamovati poselství to pohanům, aby tito mohli svou víru pak prokázati skutky, patřil apoštol Pavel. Zdůrazňuje důležitost osvětit pohanů slovem Božím, aby mohli dokázati svou víru a zasvětit se Bohu, pravil Kristus Ježíš Pavlovi, jednomu ze služebníků avangeliá: „... pohanů, k nimž tě posílám otvírat jim oči, aby se obrátili ode tmy ke

světlu, od moci satanovy k Bohu, aby se jim dostalo odpuštění hříchu a dědičného podílu mezi těmi, kteří jsou posvěceni vírou ve mne.“ (Skut. ap. 26:17, 18; Žilka). Ze Slova Božího svítící světlo mělo způsobiti, aby věřící pohané byli odděleni od temné, satanem ovládané organisace a přitaženi k Jehovovi Bohu. Jejich víra v krev Krista Ježíše vedla k tomu, že byli očištěni a Božím odpuštěním zbaveni hříchu, čímž se stali proň přijatelnými. Stali se údy církve, kteří jsou „posvěceni... skrze obětování těla Ježíše Krista jednou (jednou pro vždy; angl. b.)“ Aby postup posvěcování pokračoval, museli neustále osvědčovati víru v Boha a Krista a v Božské Slovo.

41 Další silou v postupu posvěcování, kterou však křesťan sám opatřiti nemůže, jest duch, to je účinná síla Boží, kterou Bůh propůjčuje skrze Krista Ježíše. Protože přichází od Boha a působí k spravedlnosti, čistotě a ryzosti, je nazýván „duch svatosti“. Tento duch, čili tato účinná síla k svatosti, byla vyhlita na Ježíše po jeho křtu v Jordánu. Tento duch byl též onou účinnou silou, která vzkřísila Krista Ježíše z mrtvých. Tak bylo zjištěno čili prokázáno, že on je uznaný a pomiazaný Syn Boží: „Byl ustanoven za Syna Božího v moci podle Ducha svatosti od (skrze; Kral. b.) vzkříšení z mrtvých.“ (Řím. 1:4; Žilka) Síla, kterou měl Ježíš jako Syn Boží, byla z ducha, kterým byl pomiazán. (Sk. ap. 10:38) Pudila ho ve službě Boží, a to až do jeho obětní smrti; a třetího dne přivedla ho zázračným způsobem z mrtvých k novému, nesmrtelnému, nepomíjejícímu životu. Tento duch jej oddělil pro království Boží a pro dílo spasení jako nejvyššího kněze Jehovova.

42 Za dnů dvanácti apoštolů Kristových byly různé zázračné dary svatého ducha propůjčovány jen za přítomnosti těchto apoštolů čili tím, že tito vkládali ruce na hlavy pokřtěných věřících. Tento svatý duch se svými rozmanitými dary působil v životě věřících jako síla a působil proti duchu tohoto světa. Pavel vztahoval se na posvěcující sílu tohoto svatého ducha, který přichází od Boha skrze Krista Ježíše, když pravil o svém díle mezi pohaný: „Abych byl vykonavatelem bohoslužby Krista Ježíše pro pohaný, a konám svatou službu při evangeliu Božím, aby se pohané stali libou obětí, posvěcenou Duchem svatým.“ (Řím. 15:16; Žilka) Kdyby tohoto ducha neobdrželi a nebyli tak jako Boží duchovní dítky zplozeni k nebeské naději, a kdyby tento duch v jejich životě nepůsobil proti moci tohoto světa, nemohlo by jejich posvěcování pro Boha a jeho království úspěšně postupovati. Duch musel je vyznačovati jako Bohu svaté.

43 Bůh vylévá ducha na ty, které přijímá a povolává k nebeskému království, a tak ukazuje, že je vyvolil a oddělil jako spoludědice Kristovy. Tento osud započal pro ně tehdy, když uvěřili pravdě. Ti, kdo pravdě nevěří, jsou zatraceni, a Bůh proto připouští, aby v tento den podlehlí velikému klamu. Pro

37) a) Nakolik je Ježíš posvětitel? a koho posvěcuje?
b) Komu jsou tito posvěcení doporučení ku vzdělání?

38) Koho musíme ve svém srdci posvětit jako ochranu proti jakékoli hrůze, a jak?

39) Jakou vlastnost musí míti ten, kdo chce býti posvěcen? a oč musí se tato opírat?

40) a) Jak zdůraznil Ježíš důležitost této věci vůči Pavlovi? b) Jakým způsobem je věřící posvěcen vírou v Ježíše Krista?

41) Jaká jiná síla, kterou křesťané nemohou si sami opatřiti, je nutná k posvěcení? a jak prokázal se Ježíš podle této síly jako Syn Boží?

42) a) Jakým způsobem byly za dnů apoštolů propůjčovány dary ducha? b) Jak byli věřící posvěceni tímto duchem?

43) Jak jsou takoví vyvoleni k spáse posvěcením ducha a vírou v pravdu?

tento rozdíl mezi jejich osudem a mezi osudem věřících, kteří jsou nyní posvěceni duchem Božím, praví apoštol: „My však jsme povinni stále děkovati Bohu za vás, bratří milovaní Pánem, že si vás Bůh od počátku vyvolil k spáse posvěcením Ducha a vírou v pravdu. K tomu vás také povolal našim evangeliem [kázáním], abyste nabyli slávy našeho Pána Ježíše Krista.“ — 2. Tesal. 2:13, 14; *Zilka*.

CO JE NYNÍ VŮLÍ BOŽÍ ?

44 Pro křesťany měla by vůle Boží jich se týkající býti dnes zcela jasná, dnes, kdy „království Boží je přede dveřmi“ a kdy konec tohoto světa kyne národům, které se shromáždí ke zničení v Armageddonu. Svými přátelskými vztahy a spojením s tímto světem dopouští se organisované náboženství duchovního cizoložství čili smilstva. Je v očích Božích nečisté, neryzí a nesvaté. My, kteří jsme oddělení od světa, nesmíme napodobovati náboženství a nesmíme se dopustiti nějaké nečistoty, ať už venku anebo mezi námi samotnými. V 1. Tesalonickým 4:3—8 čteme: „Tať jest zajisté vůle Boží, totiž posvěcení vaše, abyste se zdržovali od smilstva, a aby uměl jeden každý z vás svým osudím vládnouti v svatosti a poctivosti, ne v libosti žádostí jako i pohané, kteříž Boha neznají; a aby neutískal ani oklamával v jednání bratra svého, protože mstitel jest Pán všeho toho, jakož i předpověděli jsme vám, a osvědčili. Neboť nepovolal nás Bůh k nečistotě, ale ku posvěcení. A protož kdo tím [touto radou] pohrdá, ne člověkem [Pavlem] pohrdá, ale Bohem, kterýž i nám dal Ducha svého svatého.“ Tento duch je síla k čistotě.

45 Nestráníme-li se toho, co je nečisté, falešné a zlé, pak nepotrvá v našem životě posvěcující síla Boží skrze jeho Slovo a jeho ducha a nedosáhneme svatosti v plné její dokonalosti. Dbejme proto rozhodné rady apoštolovy: „Zkoušejte všechno, ale držte se jen toho, co je dobré; zdržujte se od všelikého zlého zjevu. Kéž vás sám Bůh pokoje posvěti skrz naskrz! Kéž je zachován váš duch úplný a duše i tělo [jakožto církev] nepoškvrněné k příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Věrný jest ten, který vás povolává, a on to i učiní [toliž učiní to, oč jsem se pro vás modlil k Bohu].“ — 1. Tesal. 5:21—24; *Zilka*.

46 Proto spočívá na nás odpovědnost, chceme-li, aby Boží posvěcení v nás bylo dokonáno a abychom zůstali užitečnými nádobami v jeho službě a oddělení pro jeho čestné dílo v jeho domě čili v jeho organisaci. V tomto věku konce světa, v tomto věku atomovém, kdy veliká část lidstva se znečišťuje všemi těmi světскими plány k záchraně, míru a blahobytu bez Božího království, musíme se straniti jejich náboženství, jejich propagandy, jejich politické zkaženosti, jejich obchodního uctívání mamonu čili světských statků a také jejich vzdoru proti Jehovovi a jeho univerzální svrchovanosti. „Protož jestliže by se kdo očistil od těch věcí, bude nádobou ke cti, posvěcenou, a užitečnou Pá-

nu, ke všelikému skutku dobrému hotovou. Mládenčích pak žádostí utíkej, ale následuj spravedlnosti, víry, lásky, pokoje, s těmi, kteří vzývají Pána ze srdce čistého.“ (2. Tim. 2:21, 22) Radostným výsledkem toho bude věčný život v novém světě spravedlnosti.

47 Jaký prospěch by nám to vyneslo, kdybychom své údy věnovali službě tohoto pomíjějícího světa? Nijaký; vyneslo by nám to jen smrt. „Nyní vydávejte údy své v službu spravedlnosti ku posvěcení. . . Nyní pak vysvobození jsouce od hříchu, a podmaněni v službu Bohu, máte užitek svůj ku posvěcení, cíl (na konec: *Zilka*) pak život věčný. Neboť odplata za hřích je smrt, ale milost Boží život věčný v Kristu Ježíši, Pánu našem.“ — Římanům 6:19, 22, 23.

48 Přítomný neklidný svět nemá pokoje s Bohem, nýbrž je jeho úhlavním nepřítelem a zbrojí k rozhodujícímu boji proti němu v Armageddonu. Uzavřítí mír s tímto světem znamenalo by státi se nepřitelem Jehovy Boha a jeho krále Krista Ježíše. Chceme-li však viděti Boží věčnou slávu v novém světě bez konce, musíme usilovati, abychom s ním měli pokoj a pokoj ten též zachovali, oddělice se od tohoto světa a plně se zastávající univerzálního panskví Jehovova, jež bude vykonáváno jeho královstvím. Musíme snášeti pronásledování se strany světa, jež On na nás dopustí pro naše očistění, aby nás v zájmu pravé svatosti oddělil od tohoto světa. Musíme hledati pokoj s těmi, kdož jsou jemu oddáni a se všemi „lidmi dobré vůle“. Proto se nám dostává rady z jeho Slova: „Pokoje následujte se všechněmi a svatosti, bez níž žádný neužítí Pána.“ (Zid. 12:14) Kéž by tudíž dílo posvěcování mezi jeho pomazaným lidem postupovalo! Kéž by všichni údové tohoto lidu měli čistá srdce, jež jsou prosta jakéhokoli kořene hořkosti!

49 Lidé dobré vůle přítomné doby, kteří doufají ve věčný život na zemi, nepatří k posvěceným neboli „svatým“, kteří jsou oddělení pro království nebeské. Aby však ukázali svou dobrou vůli vůči Bohu a získali jeho přízeň, musí se skrze svého krále Krista Ježíše oddělit pro Boha. Musí se odloučiti od tohoto světa a věrně se oddati království Božímu pod Kristem Ježíšem. Aby tak mohli učiniti, musí studovati posvěcující Slovo pravdy, musí v ně věřiti, podle něho žiti a jiným je zvěstovati. Mají se modliti o to, aby je Bůh naplnil nejen svým Slovem, ale aby je pronikl též svým duchem. To je zachová odloučený od tohoto světa a připraví je na věčný život v novém světě.

Angl. SV z 15 března 1946.

44) Proč nesmějí křesťané napodobovati organisované náboženství v jeho vztazích k tomuto světu?

45) Co není v křesťanech dokončeno, nestrání-li se zlého?

46) Jak mohou býti upotřebeni takoví křesťané, zachovají-li se čistými a ryzími?

47) Jaké odměny dostane se křesťanům, kteří slouží takovým způsobem, že výsledkem je posvěcení?

48) a) S kým musíme se snažit býti v pokoji? b) Proč musí dílo posvěcování — doprovázeno utrpením — pokračovati mezi údy těla Kristova?

49) Co tedy musí dnes činiti lidé dobré vůle?

Dokonalost

„Boha tohoto silného cesta jest dokonalá“ — Žalm 18:31.

JEHOVA, nebeský Otec, je dokonalý. Žádný jiný bůh nezasluhuje, aby byl vzýván všemi počestnými, rozumnými tvory v celém vesmíru. Není na něm ničeho, co by se dalo kárati, a není ničeho, čeho by se mu nedostávalo. Jedině krátkozrakost a nevědomost člověka a převrácené nauky náboženství jsou příčinou, že trpící lidé z neporozumění proti němu replají a vznášejí falešné žaloby proti němu.

2 Nuže, je Jehova všemohoucí a vznešený nade všechny? Je schopen převzítí vedení nad touto zemí-koulí a opatřiti lidem pořádek, pokoj, bezpečnost, spokojenost, zdraví a život? Ano, a od roku 1914 vystupuje k němu ona děkovaná modlitba, která byla před dávnem prorokována: „Díky činíme tobě, Pane Bože všemohoucí, kterýž jsi, a kterýžs byl, že jsi přijal moc svou velikou, a vlády se ujal. I rozhněvali se národové

a přišel hněv tvůj, a čas mrtvých, aby souzeni byli, a aby dána byla odplata služebníkům tvým, prorokům a svatým, a bojícím se jména tvého, malým i velkým, a aby zkažení byli ti, kteříž nakažují zemi.“ — Zjev. 11:17, 18; *Elberf.*

3 Jehova Bůh věří v dokonalost. Jeho předsevzetím proto je — a on to oznámil a neustoupí od toho — zříditi nový svět. Tento spravedlivý svět, jež nyní hodlá stvořiti — a to bez pomoci politiky, obchodu, lidské vědy a bez náboženství — bude světem dokonalostí. Nevypůjčí si tedy ničeho od padlých lidí přítomného dvacátého století, kteří hledali lék pro své neduhy sami v sobě a snažili se vybudovati a znovu zříditi vlastní svět. Jehova Bůh učiní vše nové a nebude za to lidem nic dlužen. Toto zaslíbení krále vesmíru samotného čteme ve Zjevení 21:5: „I řekl ten, kterýž seděl na trůnu: Aj, nové činím všecko. I řekl mi: Piš. Nebo jsou tato slova věrná a pravá.“ Poněvadž jeho svět je dokonalý, bude trvat na věky. Jeho neviditelné panovnické moci a jeho viditelná pozemská organisace budou tak věčné jako slunce, měsíc a hvězdy na nebesích a jako země pod našima nohama.

4 Pro svou dokonalost bude Jehovův nový svět stálov slastí pro člověka. Nezanechá žádného nesplněného přání. Nebudeme se ohlížet zpět a nebudeme toužit po tradici přítomného světa proto, že by snad při srovnání starého s novým něco svědčilo pro přítomný svět, který je ovládán ďábelskými démony a sobeckými lidmi. Nadlidské panství, čili „království nebeské“, jež zřizuje Jehova ve spojení se svým novým světem, bylo před dávnem znázorněno obrazně. Je předstíněno městem Jerusalemem neboli Sionem, o němž čteme toto proroctví: „Z Siona v dokonalé kráse Bůh zastkvěl se.“ „Veliký jest Jehova, a převelmi chvalitebný v městě Boha našeho, na hoře svatosti své. Ozdoba krajiny, útěcha vši země jestiž hora Sion, k straně půlnoční, město krále velikého. Bůh na palácích jeho, a znají ho býti vysokým hradem.“ (Žalm 50:2; 48:1—3) Jehova smete přítomná ďábelská nebesa z jejich mocenského postavení nad lidstvem a vytvoří novou nebeskou vládu, která je dokonalá v kráse spravedlnosti: proto budou lidé, kteří obdrží věčný život na zemi, usilovati o to, aby obdrželi její požehnání ve jménu Jehovově. Svůj slib zaplatí v jeho jménu: „Ten, kterýž bude sobě požehnání dávatí na zemi, požehnání dávatí na zemi, požehnání dávatí sobě bude v Bohu pravém, a kdož přísahati bude na zemi, přísahati bude skrze Boha pravého; v zapomenutí zajisté dána budou ta souzení první, a budou skryta od očí mých. Neboť aj, já stvořím nebesa nová a zemi novou, a nebudou připomínány první věci, aniž vstoupí na srdce. Anobřz radujte se a veselte se na věky věků z toho, což já stvořím; neboť aj, já stvořím Jeruzalém k plésání, a lid jeho k radosti.“ „Neboť jakož ta nebesa nová, a země ta nová, kterouž já učiním, stane přede mnou, praví Jehova, tak stane símě vaše a jméno vaše.“ — Izaiáš 65:16—18; 66:22.

5 „Království nebeské“ bude skutečným theokratickým panstvím, které nemůže mocí žádného tvora v nebi anebo na zemi býti zkaženo anebo převráceno. Žádní tvorové nebudou moci nikdy s opovržením tleskati rukama nad tímto nebeským Jerusalemem a potřásati nad ním hlavou a nebudou moci Bohu vyčítavě říci: „To-li jest to město, o němž říkali, že jest nejkrásnější (dokonalé svou krásou; *angl. bible*) a utěšením vši země?“ (Pláč Jerem. 2:15) Naopak, přítomné vlády, které nyní pošlapávají křesťanské vyslance Jehovova panství nového světa a zdráhají se odevzdati svou moc, utrpí zničení v nadcházející bitvě v Armageddonu. „Národ zajisté ten, a království, kteréž by nesloužilo

tobě [Sione, nebeský Jerusaleme], zahyne; národové, pravím, ti docela pohubeni budou.“ (Izaiáš 60:12). Opovrhují-li lidé a lidské organisace dokonalými věcmi království Božího a protíví-li se jim, dokazují tím svou zkaženost. Oni jsou překrouceni, převráceni a nehodni býti zachováni.

6 Lidské vlády mohly prodělávat vývoj, ne však Boží nový svět. Nepočíná ničím jednoduchým, základním a neúplným a nevytváří se pozvolna v svět, ve kterém je vše plně vyvinuto až do konečného stavu a odpovídá potřebám jednotlivých tvorů, kteří v něm žijí. Přítomný stav lidstva, jeho zvrhlost a zlomyslnost, jeho neklid, utrpení a války, nemoci a smrt nelze nikterak vztahovati na počátek jsoucnosti, kterou Bůh dal člověku. Nestvořil člověka zvířetem, které stojí p o d lidskou inteligencí a má divoké srdce, které je náchylné ke krutosti jakož i k potírání jiných v sobeckém boji pu du sebezáchovy. Bůh, stvořitel, nestvořil člověka se sklonem k hříchu, nepravosti a sobectví, aniž zdědili lidé jako děti Boží od něho něco takového. Vše to pochází z toho, že člověk se sám zkažil neposlušností vůči dokonalému zákonu Božímu, a ne snad z toho, že by první muž a první žena byli původně vyšli nedokonalí z ruky stvořitele. Neměli bychom Boha tupiti tím, že ho činíme zodpovědným z toho, nýbrž měli bychom jeho jméno ospravedlniti, to znamená očistiti od všech nespravedlivých obvinění, stejně jako Mojžíš, který se zastal Boha a sepsal tato slova: „Nebo jméno Jehovovo slaviti budu. Vzdejtež velebnost Bohu našemu. Skále té, ježž skutkové jsou dokonalí, neboť všechny cesty jeho jsou spravedlivé. Bůh silný, pravdomluvný, a není nepravosti v něm, spravedlivý a přímý jest. Ale pokolení převrácené a zavilě zpronevěřilo se jemu mrzkostí vlastní svou, jakáž vzdálena jest od synů jeho (oni s ním jednali; nejsou jeho děti, jest to jejich hanba; oni jsou pokolením zavilým a převráceným, *Amer. stand. bible*).“ (5. Mojž. 32:3—5) — Nechť nikdo netupí Boha!

PŮVODNÍ SVĚT DOKONALÝ

7 Ani se vši tak zv. „vědou“ „věku intelligence“ nemůže žádný člověk vyvrátiti pravdy bible, podle kterých člověk a svět, ve kterém jeho bytí započalo asi před šestitisíci lety, byli neposkvrnění a úplní. Když sepsané Slovo Boží vylíčilo stvoření země a jejich tvorů včetně původního muže a ženy skrze Boha, praví dále: „A viděl Bůh vše, což učinil, a aj, bylo velmi dobré.“ (1. Mojž. 1:31) Bylo to velmi dobré, poněvadž jeho dílo je dokonalé. Pozemský domov, do kterého Bůh postavil člověka, byl „zahradou Eden“, to jest „rájem slasti čili líbeznosti“. Slast a líbeznost, kterou dokonalý člověk prožíval v ráji, neměla se mu nikdy státi nudnou anebo se mu znechutíti, a člověku se nedostalo žádného zaslíbení, že jej Bůh během doby vezme do nebe, aby jeho štěstí učinil úplným. Jest to božský příkaz, že „první člověk je z prachu“, a padlý člověk zůstane navždy na zemi, až bude v Božím novém světě učiněn dokonalým. — 1. Kor. 15:47.

8 Nic nechybělo, a pro Adama a Evu, jak je stvořitel učinil, nebylo žádné nemoci, bolesti, poskvrnění neb nečistoty, nebylo hříchu nebo hříšných sklonů. Měli čistá srdce, puzená přáním vzývati Jehovu Boha, svého Otce, jemu sloužiti a jeho poslouchati. Byli stvořeni k obrazu a podobnosti Božímu a jako takoví zastupovali Boha na zemi, a každým způsobem byli s to splniti účel života daný jim Jehovou skrze božský příkaz, kterýž zněl: „Plodtež se a rozmnožte se, a naplňte zemi, a podmaňte ji, a panujte nad rybami mořskými, a nad ptactvem nebeským, i nad všelikým živočichem hýbajícím se na zemi.“ (1. Mojž. 1:26—28)

Svým jednáním mezi sebou a s dětmi, kterými naplnili zemi, jakož i s rybami, zvířaty a ptáky měli být podobni Bohu tím, že by žádoucí a správnou měrou uplatňovali moudrost, spravedlnost, lásku i moc. Boží péče o ně byla dokonalá. Byl dostatek všeho, co mohlo přispět k jejich štěstí a k jejich věčnému blahu. Co mohli podle spravedlnosti více žádat? Čeho potřebovali více? Bůh je přivedl na cestu spravedlnosti, která by jak pro ně samotné, tak i pro jejich děti byla vedla k nekonečnému životu na raijské zemi.

9 Bůh zakázal Adamovi a Evě jísti z plodonosného stromu, jenž byl nazván „stromem vědění dobrého i zlého“. To nebylo správným důvodem, aby byli nešťastní, neboť se to netýkalo něčeho, čeho by byli potřebovali k dokonalému životu. Boží příkaz, jak byl vyjádřen vůči Adamovi zněl: „Ale z stromu vědění dobrého a zlého nikoli nejez; nebo v který bys koli den z něho jedl, smrtí umřeš.“ Adam a Eva měli nalézt své štěstí v tom, že se líbili Bohu tím, že nikdy nejedli z ovoce toho stromu, dokud Bůh zákaz ten nezrušil. Jejich nezištnost v tomto ohledu byla by rovněž patřila k vzývání Boha. Byla by zdrojem slasti, které by jinak nepoznali. (1. Mojž. 2:17) V zájmu svého vlastního nepřetržitého štěstí měli na základě jeho výstrahy před zakázaným stromem být ochotni zdržeti se ho. Svou největší radost, své štěstí, byli by měli hledati ve schválení Božím v této věci, ospravedlňující Boží předsevzetí čili jeho účel, za jakým je Bůh postavil na zemi.

10 Dokonalostí onoho původního světa spravedlností neučinil snad Bůh sám újmu dosazením pokušitele čili ďábla do onoho světa. Lucifer to učinil. Lucifer čili Heylel, jak zní jeho jméno v původní hebrejské bibli, byl onen duchovní tvor, kterého dosadil Jehova Bůh nad první lidskou dvojici, aby jí vedl a jí pomáhal. Jeho jméno Lucifer čili Heylel znamená „Jasně svítící“. Staletí po tom, co Lucifer dosadil krále Tyrského jako svého obchodního zástupce nad touto zemí, řekl Bůh Luciferovi skrze krále Tyrského: „Ty jsi cherubem od pomazání. Jakž jsem tě za ochránce představil, na hoře svaté Boží jsi byl, uprostřed kamení ohnivého ustavičně jsi chodil.“ — Ezech. 28:14.

11 Podle biblického svědectví přidružil Bůh Heylelovi organizaci svatých andělů, aby mu pomáhali v jeho úloze ohledně země. Všichni tito tvořili spravedlivé nebe, vznešenou neviditelnou vedoucí organizaci nad lidským pokolením. Lucifer nyní viděl příležitost vyšvihnouti se za Boha nad člověkem a získati jeho uctívání a jeho službu a tuto zemi opanovati neodvisle od Jehovy Boha; proto poskytl přístup pýše a ctižádosti k srdci svému, čímž bylo toto zkaženo. Učinil Jehovu lhářem svým tvrzením, že Jehova lidi obelhal a snaží se tak zabrániti jim, aby dosáhli věčného života jako

bohové, kteří znají dobré i zlé. (1. Mojž. 3:1—5) Tehdy učinil Lucifer sebe samého ďáblem čili utrhačem a stal se satanem čili protivníkem Božím. Ze Jehova, stvořitel, nestvořil Lucifera jako ďábla a satana, dokazují tato slova Boží k pomazanému „ochrannému cherubovi“: „Takto praví panovník Jehova: Ty, jenž zapečeťuješ sumy (jenž jsi byl pečeti dokonalosti; *Curyšská b.*), plný moudrosti a nejkrásnější, v Eden, zahradě Boží, byl jsi... Byl jsi dokonalý na cestách svých, hned jakž ses narodil (ode dne, kdy jsi byl stvořen; *Elberf.*), až se našla nepravost při tobě. Pro množství kupectví tvého uprostřed tebe plno jest bezpráví, a velmi jsi prohřešil... Pozdvihlo se srdce tvé slávou tvou, k zlému jsi užíval moudrosti své (zkazil jsi moudrost svou; *Schlachter*) příčinou jasnosti své.“ — Ezech. 28:12, 13, 15—17.

12 Eva podlehla ďábelskému argumentu, že její svět není úplný. Stala se sobeckou hříšnicí. Adam nebyl podveden lží vyslovenou ďáblem vůči Evě, nýbrž rozhodl se sobecky a vědomě připojiti se k ní v přestoupení spravedlivého příkazu Jehovova. I on stal se sobeckým hříšníkem a opomenul nabýti od Boha ospravedlnění k věčnému životu. Tím se stali oba neschopnými splniti božský příkaz; neboť nyní mohli na zemi zploditi pouze hříšné a nedokonalé děti. Proto se vztahovaly účinky hříchu nejen na Adama a Evu, nýbrž také na jejich potomky, které od té doby nechal Bůh přijíti na svět. Všechna věda a veškeré lékařství našeho atomového věku nemohou odčiniti skutečnost, která je zaznamenána v Řím. 5:12: „A protož jakož skrze jednoho člověka hřích na svět všel, a skrze hřích smrt, a tak na všechny lidi smrt přišla, v němž všickni zhřešili.“ Nebylo proto třeba, aby potomci Adamovi vědomě překročili Boží výslovný příkaz, aby propadli božskému zatracení, jež vede k smrti. Byli prostě zrozeni jako hříšníci a nespravedliví rodiči, kteří byli jako odbojná přestupníci odsouzeni k zničení. — Řím. 5:12—14.

13 Beze sporu svedl Lucifer, který se stal ďáblem, vhodným sobeckým argumentem a zlákaním mnohé anebo všechny anděly v organizaci jemu poddané, aby se stali zrádci zájmů universální svrchovanosti Jehovovy; a padlý Lucifer stal se „knížetem démonů“. Satan ďábel zkazil tedy nebe nad lidmi a i pozemskou lidskou organizaci nad zvířectvem. Tím zmizel svět spravedlnosti: stal se světem bezbožníků. K skutečnému odvěkému předsevzetí Božího, od něhož Jehova neustoupil, stalo se nyní nutné znovuzrození světa spravedlností, to znamená vytvoření spravedlivého nového světa. Shora uvedená prohlášení Boží oznamují jeho předsevzetí, zříditi takový svět. V určité době se jeho předsevzetí naplní úplně.

Angl. SV ze dne 1. dubna 1946.

Přivéstí k dokonalosti.

„Bůh pro nás opatřil něco ještě lepšího, a nebylo jeho vůlí, aby oni bez nás dosáhli plné dokonalosti.“

— Žid. 11:40; N. Z. *dvacátého století* (angl.)

JEHOVA Bůh v úplném souladu se striktní spravedlností učinil laskavé, milostivé opatření, jímž mohou od Adama pocházející hříšníci získati věčný život v novém světě spravedlnosti. Toto stane se velikým požehnáním pro všechny, kdož přijmou tuto božskou přízeň.

2 Boží zaslíbení, uděliti takové požehnání, bylo v jeho dobře volené době dáno jednomu z jeho pozemských přátel, totiž patriarchovi Abrahamovi, který je nazýván otcem těch, kdož věří v Jehovu Boha. Toto Abrahamovi dané zaslíbení, které splniti Bůh se zavázal, zní takto: „A učiním tě v národ veliký, a požehnám

tobě, a zvelebím jméno tvé, a budeš požehnaní. Požehnám také dobrořečícím tobě, a zlořečícím tobě zlořečiti budu; ano požehnány budou v tobě všechny čeledi země.“ (1. Mojž. 12:2, 3) Více než dvacetpět let později pravil Bůh u oltáře na hoře Moria Abrahamovi za přítomnosti Izáka, milovaného syna Abrahamova: „... Požehnám velmi tobě, a velice rozmnožím sítě tvé jako hvězdy nebeské, a jako písek, kterýž jest na břehu

1) Které opatření učinil Jehova pro hříšníky, kteří pocházejí od Adama?

2) Komu dostalo se v dřívějších dobách Božího zaslíbení, že udělí takové požehnání, a jak zní toto zaslíbení?

mořském; nadto dědičně vládnouti bude símě tvé branami nepřátel svých. Ano požehnání budou v semeni tvém všickni národové země, protože jsi uposlechl hlasu mého.“ (1. Mojž. 22:17, 18) Poté očekávali mužové víry, že toto semeno přijde a že skrze ně mohou obdržeti požehnání. Ve skutečnosti bylo toto semeno zaslíbeno již v dávné minulosti, v zahradě Eden. Když Bůh odsoudil starého hada, satana ďábla, k zničení, poněvadž svedl Adama a Evu k hříchu, řekl Bůh onomu starému hadu: „Nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejími; ono potře tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu.“ - 1. Mojž. 3:15.

3 Až podnes domnívají se orthodoxní Židé, že toto zaslíbené semeno Abrahamovo musí ještě přijíti. Myslí, že je pozemským neboli lidským mesiášem a že Židé jako národ spolu s tímto mesiášem budou tvořiti semeno, připodobněné písku na břehu mořském, v kterémžto semeni bude požehnáno všem pokolením a národům země. Avšak ani Židé ani pohané nepotřebují hádati, kdo jest mesiášem čili semenem, které požehná všem toho hodným. Více než padesát dní po smrti a vzkříšení Ježíše řekl Petr, apoštol Ježíše Krista, Židům v chrámě v Jerusalemě: „Vy jste synové proroků a úmluvy, kterouž učinil Bůh s otcí našimi, řka Abrahamovi: V semeni tvém požehnány budou všechny čeledi země. Vám nejprve Bůh, vzbudiv Syna svého Ježíše, poslal ho dobrořečícího vám, aby se jeden každý z vás odvrátil od nepravostí svých.“ (Skut. ap. 3:25, 26) To ukazuje, že požehnání spočívá v tom, přiměti hříšné lidi, aby upustili od své zlomyslnosti, a zbaviti je smrtelných účinků jejich stavu hříšného zrození, a tak je přivésti k Jehovovi, zehnajícimu skrze Krista Ježíše.

4 Apoštol Pavel podporuje Petra v prohlášení, že Kristus Ježíš je prorokované semeno Abrahamovo, řka: „Abrahamovi pak učiněna jsou zaslíbení, i semeni jeho. Nedí: „A semenům“, jako o mnohých, ale jako o jednom: „A semenu tvému“, jenž jest Kristus.“ Aby nato ukázal, že jiní budou požehnání vysokou předností býti spojeni s Kristem Ježíšem v „církvi“ neboli shromáždění, kde se nenadržuje ani Židovi ani pohanovi, ani se jim nekřivdí, dodává Pavel: „Nebo kteřížkoli v Krista pokřtěni jste, Krista jste oblékli. Není ani Žid, ani Řek, ani sluha, ani svobodný, ani muž ani žena. Neboť všickni vy jedno jste v Kristu Ježíši. A když Kristovi jste, tedy símě Abrahamovo jste, a podle zaslíbení dědicové.“ (Gal. 3:16; 27—29) Spojením těchto věrných pokřtěných věřících s Kristem Ježíšem v nebeském království slává se zaslíbené semeno Abrahamovo podobné hvězdám a písku na břehu mořském svým množstvím. Požehnání pro něj je nebeský život.

DOKONALOST POTŘEBNÁ

5 Boží měřítko je měřítkem dokonalosti a Bůh žádá dokonalost ode všech, s nimiž jedná a jimž dává svoje požehnání, jak je psáno: „Když pak Abram byl v devadesáti devíti letech, ukázal se jemu Jehova, a řekl jemu: Já jsem Bůh silný všemohoucí; chodíš ustavičně přede mnou a budiž dokonalým.“ (1. Mojž. 17: 1) Avšak Abraham zdědil od Adama hřích a nedokonalost. Proto nemohl Bůh žádati, aby Abraham byl na prasto bez hříchu a aby nikdy neudělal chyby. Bůh věděl dobře, že je to pro Abrahama nemožné. Přijímal tedy i nadále oběti na oltáři, jimiž Abraham doznával svůj hřích a nutnost dokonalé oběti za hříchy. Bohem od Abrahama požadovaná dokonalost tedy znamenala, dokázati všemohoucímu Bohu nedělenou, plnou víru a z poslušnosti se jemu úplně oddati ke službě a následovati jeho vedení. Nikdy nesměl v srdci a mysli přikláněti se falešným bohům pohanů, ani nesměl s nimi uzavíratí kompromisy. Nikdy nesmel odstoupiti od

smlouvy, kterou byl uzavřel s Bohem, tím že by se navrátil do světa, z něhož jej Bůh jednou byl vyvedl. Musel také poučovati své semeno čili svoje potomstvo ve víře a poslušnosti vůči Bohu a v jeho zaslíbeních a věsti je v nich. Že Abraham kráčel před Bohem všemohoucím v takové dokonalosti, dosvědčuje Pán Bůh sám. (1. Mojž. 18:17—19 a 26:5) Prokazuje svou víru ze svých skutků za zkoušek jemu Bohem uložených, projevil Abraham svou nedělenou víru. Jakub 2:22 praví: „Vidíš-li, že víra napomáhala skutkům jeho, a z skutků víra dokonalá byla?“

6 Jeho syn Izák a jeho vnuk Jákob následovali Abrahama na této cestě dokonalosti před Bohem. Žádný z nich však nežil dosti dlouho, aby se dožil příchodu semene a obdržel zaslíbené požehnání. O tom je psáno: „Podle víry zemřeli ti všickni, nevzavše zaslíbení, ale zdaleka je viděvše, jim i věřili, i je vítali, a vyznávali, že jsou hosté a příchozí na zemi.“ — Žid. 11:8—13.

7 Již před Abrahamem žil muž víry, ve spojení s nímž bylo použito výrazu dokonalost. Čteme: „Ale Noé našel milost před Jehovou. Tito jsou přiběhové Noé: Noé, muž spravedlivý, dokonalý byl za svého věku mezi svými pokoleními. *Schmoller*: Noé ustavičně chodil s Bohem.“ „Potom řekl Jehova k Noé: Vcjdíž ty i všechna čeleď tvá do korábu; nebo jsem tě viděl spravedlivého před sebou v národu tomto.“ (1. Mojž. 6:8, 9; 7:1) Stejně jako jeho praděd Enoch kráčel i Noé s Bohem. Počínaje od Adama byl Enoch sedmým člověkem z přímého rodu, a Noé byl desátým. Deset je podle Písma číslo, které znamená pozemskou dokonalost. Nebylo to však z tohoto hlediska, že byl Noé dokonalý ve svých pokoleních. Noé žil šestset let před potopou a viděl řadu generací čili pokolení, zrozených na této zemi, kteří byli jeho vrstevníky. Mezi všemi těmi zkaženými bezbožnými vrstevníky zůstal Noé dokonalý před Bohem, zachovávaje svou ryzost vůči němu. Tím má býti řečeno, že Noé nikdy nezakolísal ve své víře vůči Bohu. Nikdy nepropadl uctívání nějakého falešného boha svých dnů. Jednal ve víře v pravého Boha, kázal spravedlnost a v modlitbě držel se tak těsně Boha jak mu jen bylo možno, přinášeje mu oběti a vyhlížeje po zaslíbeném semeni „ženy“ Boží. V tomto ohledu mohl Boží požadavky — přes své přirozené vady a chyby v těle — bezvadně splniti.

8 O dokonalosti podobné oné Noého čteme ve spojitosti s mužem, jenž žil krátce po Abrahamovi: „Byl muž v zemi Uz, jménem Job, a muž ten byl sprostný a upřímný, boje se Boha, a vystříhaje se zlého.“ Jobova dokonalost před Bohem ostře vynikla, když ďábel se posmíval důvěře, kterou Bůh kladl v Jobovu ryzost. Ďábel prohlásil, že přiměje Joba, aby zlořečil Bohu, dá-li mu Bůh jen volnost Joba bezohledně utiskovati. Po různých zkouškách ukázala se Jehovova důvěra v Joba dobře odůvodněnou. „I řekl Jehova satanovi: Spatřil-lis služebníka mého Joba, že není jemu rovného na zemi, že jest muž sprostný a upřímný, bojící se Boha, a varující se zlého, a že po dnes trvá v upřímnosti své, ačkoliv jsi ty mne popudil proti němu, abych jej hubil bez příčiny?“ (Job 1:1, 8; 2:3) Další bolestivé zkoušky Jobovy dokázaly, že Bůh měl

3) Jak ukázal Petr Židům, kdo je semenem požehnání? a v čem spočívá požehnání?

4) Jak podepírá Pavel označení semene Petrem? a jak se stane semeno Abrahamovo podobné hvězdám a písku?

5) Jakou dokonalost žádá Bůh od Abrahama? a které svědectví svědčí proto, že Abraham projevil takovou dokonalost?

6) Jak projevovali Abraham, Izák a Jákob, že očekávali zaslíbené požehnání, které přijde skrze semeno? proč je však neobdrželi?

7) Pokud byl Noé „dokonalým ve svých pokoleních“?

8) Co ukazuje biblická zpráva o Jobově dokonalosti?

pravdu, neboť Job projevoval i nadále svou úplnou oddanost Bohu, zdráhaje se pro útoky dáblivy odvrátiti se od Boha a tupiti jej. (Jak. 5:10, 11) Jak velice se liší Jobův běh věrného vytrvání od onoho mnohých náboženství „křesťanstva“, kteří nyní prožívají všechnu zarmutek a žal, který přináší na lidi satan ďábel, poněvadž od roku 1914, od zřízení nebeského království Božího, byl svržen s nebe! — Zjev. 12:12.

9 David, pastýř z Betléma, jehož Bůh povýšil na krále nad národem izraelským, je dalším mužem, který přes slabosti a chyby svého těla kráčel v dokonalosti. Ačkoliv byl po Adamovi stížen zděděnou nespravedlností, srdce jeho nikdy se neodvrátilo od Jehovy Boha, od onoho Jediného, který má být uctíván. Častěji podlehl těžkým hříchům; nikdy však neprojevoval lásky k hříchu. Pokaždé se pokoril, litoval z upřímného srdce a obrátil se k Bohu o milost, přijímaje trestání bez vzpouzení se anebo nářku. Měl radost z uctívání Jehovy a učinil veškeré možné kroky, aby po dobu svého království vyzdvíhal uctívání Boha a podpíral je. Proto pravil Bůh o Davidovi, že je „muž podle srdce jeho, kterýž bude činiti všecku vůli jeho.“ (Skutk. 13:22; 1. Sam. 13:14) David byl celým svým srdcem pro Pána Boha a zůstal věren až do smrti. Splnil příkaz vyložený v 5. Mojž. 18:13: „Dokonalý budeš před Jehovou Bohem svým.“ Nutno poznamenati, že toto přikázání bylo připojeno, když Bůh byl Izraelské napomenul, aby nikdy neodpadli k náboženskému kultu pohanských národů, kteří bydleli okolo nich.

10 Davidův syn a následovník na trůnu podobně napomínal Izraelity v době zasvěcení znovuvybudovaného chrámu v Jerusalémě. Pravil: „Aby poznali všickni národové země, že Jehova sám jest Bůh, a že není kromě něho žádný. Budiž tedy srdce vaše celé (dokonalé; *Allioli*) k Jehovovi Bohu našemu, tak abyste chodili v ustanoveních jeho, ostříhajíce přikázání jeho, tak jako dnešního dne.“ (1. Král. 8:60, 61) Je smutné, že musíme sdělit, že král Šalomoun ve svém stáří dal srdce své odvésti od pravého uctívání Boha a nekráčel „v ryzosti srdce“ jako jeho otec David. Zpráva o Šalomounovi zní: „Stalo se tedy, že když zestaral Šalomoun, ženy jeho naklonily srdce jeho k bohům cizím, tak že nebylo srdce jeho celé (dokonalé; *Allioli*) při Jehovovi Bohu jeho, jako bylo srdce Davida otce jeho.“ — 1. Král. 9:9; 11:4.

11 Podle zprávy vládli pak králové Abiam a Amaziáš, ne však tak celým čili dokonalým srdcem vůči Bohu jako jejich předek David. (1. Král. 15:1—3; 2. Paral. 25:2) Srdce krále Jozaafata bylo povzbuzeno, aby kráčel po cestách Božích, a on se připravoval a v srdci svém se zařídil, aby hledal Boha. Když všude ve své říši dosazoval nové soudce, tu jim pravil: „Takž dělejte v házi Jehovově, u víře a v srdci upřímném (dokonalém; *Allioli*) . . . Posilňtež se a zmužile sobě počínejte, a budeť Jehova s tím, kdož bude dobrý.“ (2. Paral. 17:6; 19:3, 8—11) Když král Ezechiáš byl blížky smrti pro zlý vřed, prosil Boha: „Prosím, o Jehovo, rozpomeň se nyní, že jsem stále chodil před tebou v pravdě a v srdci upřímném, a že jsem to činil, což dobrého jest před očima tvýma.“ 2. Král. 20:1—3.

SKUTEČNĚ DOKONALÝ

12 Jehova uznal ty, kdož měli v srdci a mysli správné úmysly a jemu se líbili, a vždy byl ochoten pomoci jim konati jeho vůli. Jak pravil prorok Chananí králi Azovi: „Oči zajisté Jehovovy spatřují všecku zemi, aby dokazoval síly své při těch, kteříž jsou k němu srdce upřímného (dokonalého; *angl. bible*; viz též *Allioli*).“ (2. Paral. 16:9) Toto jest útěchyplné a spolehlivé zaslíbení pro všechny, kdož jsou dnes stejného

srdce. Přes svou čistotu a ryzost v srdci a mysli nebyli tito věrní lidé starých dob vyzdviženi na stupeň skutečné dokonalosti těla. Ačkoliv jejich bohulibý stav srdce jim pomáhal přemáhati slabosti těla anebo udržovati v šachu vrozené hříšné sklony, nebyl přece žádný z nich ospravedlněn k věčnému životu. Kdyby je byl Bůh učinil tak dokonalými anebo by byl ospravedlnil k věčnému životu, nebyli by zemřeli. Avšak oni hleděli tomuto požehnání vstříc a doufali, že se dotyčné božské zaslíbení naplní, až přijde Mesiáš, Kristus. Oni všichni však žili před jeho příchodem a proto zemřeli, aniž by viděli uskutečnění božského zaslíbení.

13 K otevření cesty ke skutečné dokonalosti bylo třeba více nežli dokonalosti čili ryzosti a poctivosti srdce. Bylo třeba Bohu přinesené oběti, aby lidé, jejichž srdce se nacházelo v takovém stavu, byli zbaveni nedostatečnosti, kterou jsou stíženi všickni potomci Adamovi pro jeho zločin v Edenu. Adam sprostředkoval svým potomkům hříšný a nedostatečný stav těla i ducha; narozením dostali se tedy do stavu, ve kterém byli Bohem zatraceni. Účinky toho popisuje apoštol Pavel v Řím. 3:9—19; připomeňme si, že Pavel tyto věci řekl, když Židé již byli po více než patnáct století pod zákonem Mojžíšovým. Pavel praví: „Neboť jsme prve dokázali toho, že jsou, i Židé i Řekové [pohané], všickni pod hříchem, jakož je psáno: „Že není spravedlivého, ani jednoho . . . není, kdo by činil dobré, není ani jednoho.“ . . . aby všelika ústa zapána byla, a aby vinen byl všecken svět Bohu. Všickniť zajisté zhřešili, a nemají slávy Boží.“ — Řím. 3:9, 10, 12, 19, 23.

14 Proto nemohl žádný člověk, jehož jsoucnost pocházela od Adama, položit svůj život za své přátele a doufati, že je může osvoboditi z božského zatracení tím, že by jim byl dopomohl k stavu dokonalosti před Bohem, kde by byli zbaveni hříchů a nedostatku. Takto zmírající byl by nedokonalou, nepřijatelnou obětí. Nedokonalá oběť nemohla jiným způsobem dokonalost. V obraze bylo to předstíněno zákonem, který dal Bůh Židům skrze Mojžíše. Aby byli vysvobozeni z otroctví v Egyptě, žádal Bůh, aby obětovali beránka pasach; zákon Boží pravil: „Beránka bez vady, samce ročního míti budete.“ (2. Mojž. 12:5) Aby pak tyto oběti byly přinášeny přijatelným způsobem, dosadil Bůh Mojžíšova bratra Arona a jeho syny a jejich mužské potomky za kněze pro národ izraelský. Poučuje je, jaké oběti mají správně přináseti na jeho oltáři, řekl Bůh těmto levitským kněžím domu Aronova: „Což by koli na sobě mělo vadu, nebudete toho obětovali; nebo nebude příjemné od vás . . . ať jest bez vady (dokonalé; *angl. b.*), aby bylo příjemné; nebuděť žádné poškrvny na něm.“ — 3. Mojž. 22:18—25.

15 Aby mohla býti dokonalou ve prospěch člověka, musí oběť odpovídati dokonalému životu Adamovu, který byl dokonalý a stvořen v obraze a podobnosti Jehovově. Přesná spravedlnost musela vládnouti v této věci, neboť Boží zákon pravil: „Život za život, oko za oko, zub za zub.“ (5. Mojž. 19:21; 2. Mojž. 21:23—

9) Jak se ukazuje dokonalost Davidova?

10) Jak kázal Šalomoun tuto dokonalost; proč se jí však jemu samotnému nedostávalo?

11) Co říká zpráva ohledně této dokonalosti o Abiamovi a Amaziášovi, Jozaaftovi a Ezechiášovi?

12 a) Jak se ukazuje Bůh vůči těm, kdož jsou dokonalého srdce? b) Byli lidé starých dob, jejichž srdce bylo dokonalé, povznešeni k tělesné dokonalosti? proč?

13) Čeho bylo třeba k otevření cesty k této dokonalosti? a proč?

14) Proč nemohl podle zákona Božího žádný potomek Adamův přinést Jehovovi Bohu takovou oběť?

15) Komu musela oběť odpovídati, aby byla dokonalá ve prospěch člověka, a proč byli Adamovi potomci vyloučeni z opatření této oběti?

25) Poněvadž Adam zhřešil, ztratil svoji lidskou dokonalost a své právo na život, a poněvadž proto všichni jeho potomci nedosáhli slávy Boží, nemohl nikdo z nich přinést dokonalou oběť, aby přivedl lidi k dokonalosti. Jedině zázračná moc Všemohoucího mohla pomoci lidstvu z této situace, z které lidé sami nemohli se dostat. Ve své lásce a moudrosti učinil to Bůh skrze svého Syna, jenž se stal Kristem Ježíšem.

16 Tento milovaný Syn žil dlouho před Adamem, neboť byl Božím prvním stvořením a Bůh jej použil při stvoření Adama. Jeho dokonalý, nepoškozený život byl přenesen z nebeské slávy na tělo, které mu Boží moc dole na zemi připravila v těle židovské panny z pokolení Juda. Tak se narodil Ježíš jako dokonalé dítě a vyrostl ve zralého muže v jeho dokonalosti. Z toho důvodu mohl být požadovanou dokonalou obětí. Avšak aby mohl přinést oběti, musel být knězem. Musel být Bohem povolán a zvolen. Do této kněžské služby musel být uveden Bohem a musel být Bohem zasvěcen ke kněžství. Jan Křtítel sice pocházel rodem z kněžského domu Aronova, ne však Ježíš; neboť se narodil jako přímý potomek krále Davida z pokolení Juda. Ježíš byl tedy vyloučen z práva, stát se knězem, k přinášení zvířecí oběti na oltáři v chrámě v Jerusalemě.

17 Až do příchodu Ježíše nepřinesly oběti, které levitští kněží domu Aronova přinášeli na oltáři chrámu, žádnému Židu dokonalost. Krev oněch obětí smíření, které přinášel velekněz uvnitř ve Svatyni svatyni v chrámě, nesmyla hříchy národa izraelského. Neospravedlnila Židy čili neúčinná je pravými před Bohem. Z toho důvodu musely být ony oběti smíření každým rokem opakovány. Byly to sice oběti zvířat bez vady, nebyla to však lidská oběť s hodnotou života, která by se rovnala hodnotě života dokonalého Adama v Eden. Měla-li tedy přijít dokonalost v těle, muselo být nové kněžství a nová oběť. Bůh se postaral o oboje. Jelikož Ježíš nemohl se stát knězem původem od levity Arona, učinil jej Bůh veleknězem zvláštní přísahou. Bůh učinil jej knězem, ne podle pokolení Aronova, nýbrž knězem jako byl Melchisedech, který byl za dnů Abrahamových králem Salem a knězem Boha Nejvyššího. Bůh to předpověděl v Žalmu 110:1—4, kde píše král David o Pánu Ježíši: „Rekl Jehova Pánu mému: Sed' na pravici mé, dokudž nepoložím [neučiním] nepřátele tvých za podnože noh tvých. Berlu moci tvé vyše Jehova ze Siona, řka: Panuj uprostřed nepřátel svých. . . . Přisáhl Jehova, a nebude želeťi toho, řka: Ty jsi kněz na věky podle řádu Melchisedechova.“

18 Pověšme si nyní, jak apoštol Pavel v Žid. 7:15—28 vysvětluje tuto přeměnu kněžství na nový základ: „Tento bod stává se ještě jasnějším vzhledem ke skutečnosti, že dosazení nového kněze podobá se dosazení Melchisedechovu, neboť není dosazen proto, že by měl fyzické vlastnosti požadované zákonem, nýbrž mocí života, který nemůže skončit. Neboť Žalm [110] dává svědectví: ‚Ty jsi kněz [jak dlouho?] na věky podle řádu Melchisedechova! Je tedy odstraněno dřívější nařízení, poněvadž bylo slabé a neúčinné (neboť tu nebylo nic konečného na zákoně [jelikož zákon neúčinnil nic dokonalým]), a začíná svítati lepší naděje, skrze kterou se musíme přiblížiti k Bohu. A jelikož Ježíš nebyl dosazen za kněze, aniž by k tomu Bůh učinil přísahu, je smlouva, kterou zaručuje, lepší staré [skrze Mojžíše], neboť Bůh neúčinnil přísahu, když dosadil staré kněze [domu Aronova], k dosazení [Ježíše] však učinil přísahu, řka jemu: ‚Přisáhl Jehova, a nebude želeťi toho. Ty jsi kněz na věky!‘ Starých kněží muselo být také mnoho, poněvadž pro smrt bylo jim zabráněno zůstat v úřadě.“ (Americký překlad) Tato poslední skutečnost dokazuje, že desíttisíce katolických kněží,

kteří umírají a jsou nahrazováni jinými, svými opakovanými ceremoniami při „mši“ nepřivodí žádné očistění od hříchů.

19 Apoštol pokračuje a dokazuje, proč může Ježíš jako kněz přivoditi úplnou čili dokonalou záchranu toho, kdo se pevně drží víry v Krista. Apoštol ukazuje rozdíl mezi Ježíšem a mezi židovskými a katolickými kněžími, řka: „Tento však, poněvadž zůstává na věky, má nezměnitelné kněžství, které nepostoupí nikomu jinému (Stage). Proto může také plně zachrániti ty, kdož se skrze něho blíží k Bohu, jsa stále živ, aby se mohl za ně přimluvit. Neboť takový velekněz slušel nám: svatý, nevinný [bezvadný], nepoškozený, odloučený od hříšníků a stav se vyšším nežli nebesa, který nepotřebuje den co den přináseti oběti, jako velekněží [bývali kněží], napřed za vlastní hříchy, pak za ony lidi; neboť toto učinil jednou provždy, když sám sebe obětoval. Neboť zákon [Mojžíšův] stanoví za velekněze lidi, kteří mají slabosti; avšak slovo přísahy, která přišla po zákonu, stanoví syna, dokonalého (zcela způsobilého [čili zasvěceného, učiněného dokonalým] na věky, aby byl stále veleknězem.“ Americký překlad). Podle bible Elberfeldské.

20 Byl-li Ježíš tělesně a duchovně dokonalý, „svatý, nevinný, nepoškozený a od hříšníků odloučený“ a měl-li právo na věčný život, jak to, že apoštol zde v epistoletě k Židům alespoň dvakrát se zmiňuje o tom, že Ježíš byl učiněn dokonalým? Pavel ukazuje, že následovníci Kristovi, které přijme Bůh jako část „semene Abrahamova“, stanou se vskutku syny Božími. Tyto syny přivádí Bůh spolu s Kristem Ježíšem, vůdcem čili náčelníkem jejich záchranu, k nebeské slávě. Pavel praví: „Ale toho Ježíše, kterýž maličko nižší byl nežli andělé, vidíme pro utrpení smrti slávou a ctí [na nebi] korunovaného, aby z milosti Boží za všechny okusil smrti. Slušeloť zajisté na toho [Boha], pro kteréhož jest všecko, aby mnohé syny k slávě přiveda, vůdce spasení jejich skrze utrpení posvětil (učinil dokonalými; Elberf.).“ (Žid. 2:9, 10) Jakým způsobem „dokonalými“? tak se ptáme.

21 Jelikož Kristus Ježíš byl učiněn dokonalým skrze utrpení, nebyl v době, kdy byl ve vodě pokřtěn a v Jordánu pomazán duchem Božím, tímto způsobem dokonalý, protože tehdy jeho utrpení teprve započala. Tato utrpení nepřispívala ničím k výkupné oběti Ježíšově, neboť tato byla sama o sobě dokonalá. Skrze tato utrpení bylo však Ježíši, pomazanému veleknězi Božímu, něco přidáno. Co pak? Osvědčená poslušnost čili osvědčená věrnost a ryzost, čímž byly vyvráceny všechny ty falešné obžaloby, které mohli nepřátelé Jehovy vmést v tvář jeho veleknězi. Tato osvědčená poslušnost zjevila, že Ježíš byl úplně spolehlivý, a že mu mohl být svěřen úřad velekněze, zjevila tedy, že byl jako Boží hlavní služebník a ospravedlnitel dokonale schopen čili způsobilý. Přečtíme si proto Žid. 5:5—10 a podívejme se, jak mu tato utrpení prospěla:

22 „Tak i Kristus ne sám sobě té cti osobil, aby byl nejvyšším knězem, ale ten, kterýž řekl jemu: ‚Syn

16) Proč mohl být Kristus Ježíš požadovanou obětí? a čím musel být, aby mohl přinést takovou oběť?

17) Proč bylo třeba jiného kněžství nežli onoho synů Aronových a nové oběti? a jak se postaral Bůh o obojí?

18 a) Když přece Ježíš neměl fyzický h vlastností potřebných podle zákona, jak byl tedy učiněn knězem jako Melchisedech? b) Proč bylo levitských kněží třeba více nežli jednoho? a co dokazuje tato skutečnost?

19) Proč může Ježíš plně zachrániti? a kolika oběťmi?

20) Jak často zmiňuje se Pavel v epistoletě k Židům, že Ježíš byl učiněn dokonalým? a proč se to zdá zvláštní?

21) Komu tolo zdokonalení něco připojilo? oběti čili Ježíši samotnému? a jakým způsobem?

22) Proč musel Ježíš trpěti? a čím se tím stal?

můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe. Jakž [Bůh] i jin-
de praví: „Ty jsi kněz na věky podle řádu Melchisede-
chova. Kterýž za dnů těla svého modlitby a ponížené
prosby k tomu, kterýž ho mohl zachovati od smrti,
s křikem velikým a slzami obětoval, a vyslyšám jest
v tom strachu (pro svou bohabojnost; *Schlachter*).
A ačkoliv byl Syn Boží, z toho však, což strpěl,
naučil se poslušnosti; a tak dokonalý jsa
(dokonalým učiněn skrze taková utrpení; *am. st. bib.*),
učiněn jest všechnem sebe poslušným původem spasení
věčného, nazván jsa od Boha nejvyšším knězem podle
řádu Melchisedechova.“

23 V utrpeních, která satan, démoni a jejich
náboženští nástrojové připravili Ježíšovi na zemi, pro-
kázal Ježíš za svých dnů v těle tak dokonalou posluš-
nost vůči Bohu, jako jí neprojevil nikdy dříve od doby,
kdy jej byl Bůh zplodil jako „počátek stvoření Boží-
ho“. Takto dokázal, že měl vlastnost dokonalé důvěry-
hodnosti k nejvyššímu důvěrnému úřadu, k jakému
jej Bůh ustanoviti mohl a také ustanovil. A tímto způ-
sobem — skrze utrpení — ukázal se Ježíš také schop-
ným, úřadovati pro Boha jako nejvyšší kněz. Chtěli-
synové Boží, které Bůh přivede k nebeské slávě, pos-
louchati Krista Ježíše jako vůdce svého spasení, pak
musí následovati jeho příkladu a napodobovati jej, to
znamená, že musí trpěti skrze ruku nepřítelů, aby po-
dobně jako jejich vůdce dokázali svou úplnou posluš-
nost vůči Bohu. Žádným jiným způsobem nemohou se
ukázati schopnými s ním žíti a vládnouti, býti „kněží-
mi Boha a Krista“, a „s ním panovati tisíc let“. —
Zjev. 20:4, 6; 2. Tim. 2:11, 12.

24 Za starých dob vcházel nejvyšší kněz Aron
do nejsvětějšího stánku úmluvy a kropil krev smířčích
obětí před Boží slůvniceí. V roce 33 po Kr. však vstou-
pil Kristus Ježíš na nebe, ukázal se s hodnotou své
dokonalé lidské oběti před obličejem Jehovovým a pro-
vedl takto úplně odevzdání své oběti jako nejvyšší
kněz. To učinil téprve, když byl snášel potupy a utrpe-
ní, ba až do smrti, aby Bohu dokázal svou bezpodmí-
nečnou, neposkrvněnou poslušnost. Prokázav se takto
schopným, byl Kristus Ježíš učiněn dokonalým, byv
vzkříšen z mrtvých, ne v těle, které byl položil jako
oběť, nýbrž v duchu, jako dokonalé duchovní „nové
stvoření“. (1. Petr. 3:18) Jeho zdokonalení znamenalo
tedy ve skutečnosti jeho uvedení v jeho kněžství na
nebesích před obličejem Božím. Posledního bodu ne-
boli vrcholu tohoto úřadu dosáhl, když se posadil na
pravici Boží, Bohu nejbliže, a tak vynikl nad všechny
ostatní ve vesmíru. To byl závěrečný akt zasvěcení
Ježíšova k vznešenému úřadu nejvyššího kněze. Sou-
časně byl tím navždy učiněn dokonalým a zasvěcen.

25 Beze sporu v tomto smyslu čteme v Židům 7:
28: „Neboť zákon [Mojžíšův] dělá nejvyššími kněžími
lidi, kteří mají slabosti; ale slovo přísahy [Boží], jež
přišla po zákonu [vyjádřené králem Davidem v Zalmu
110:4], Syna, jež je zasvěcen navždy.“ (*angl. b.*)
Anebo jak zní tento verš v překladu Žilkové: „Zákon
totiž ustanovuje za velekněží lidi, kteří jsou slížení
slabostí, ale slovo přísahy, jež nastoupila po zákonu,
ustanovuje Syna, jež jest *dokonalým učiněn* na věky.“
V prvním překladu bible, totiž v Septuagintě, řeckém
to znění hebrejských písem, je slova „teleioun“, přelo-
ženého zde „dokonalým učiněn“, porůznu použito též
k vyjádření hebrejského slova pro *zasvětití*, na př.
v 3. Mojžíšově 21:10; 2. Mojž. 29:34, 35; 3. Mojž. 8:22,
28, 33, kteréžto verše si laskavě přečtěte. Jsou tudíž
oba hořejší překlady Židům 7:28 správné, protože
dokonalým učiněn v této souvislosti zahrnuje v sobě i
myšlenku: *zasvěcen* k svatému úřadu čili do něho uve-
den, poněvadž zasvěcený skončil svou přípravu k tomu.

Toto učinil Ježíš v bezvadné poslušnosti a ryzosti.

NÁSLEDOVNÍCI UČINĚNI DOKONALÝMI

26 Důsledkem věrného běhu Ježíšova jakožto ve-
lekněze je dokonalost pro jeho poslušné následovníky,
kteří byli jakožto synové Boží učiněni částí semene
Abrahamova. Jak to? Protože byli krví jeho oběti sku-
tečně očištěni od hříchu. Tak nabudou čistého svědo-
mí před Bohem čili jsou zbaveni břemene vědomí
hříchu a jsou — v očích Božích — prosti rozsudku
smrti. Zvířecími oběťmi, které obětovali levitští kněží
domu Aronova v prvním neboli předobrazném stánku
úmluvy, nebylo toho možno dosáhnouti. Židům 9:8—14,
24 praví: „Dokud ještě trvá první stánek, což pro pří-
tomný čas není leč podobenstvím [neboli symbolem],
a dokud se v něm přinášejí dary a oběti, jež přece
nejsou s to, aby učinily v svědomí *dokonalým* toho,
kdo tak Bohu slouží... Když se však objevil Kristus
jako velekněz *budoucích hodnot*, vešel vyšším a do-
konalejším stánkem, ne udělaným rukama, to jest
nepocházejícím z tohoto tvorstva, ani s krví kozlů a
telat, ale s vlastní krví do Svatyně. Zjednal věčné vy-
koupení... oč více krev Krista, jež věčným Duchem
sám sebe jako oběť bez poskrvny obětoval Bohu, očistí
vaše svědomí od mrtvých skutků, abyste mohli sloužiti
Bohu živému!“ „Neboť Kristus nevesel do svatyně udě-
lané lidskou rukou, což není leč napodobenina té pra-
vé, nýbrž do samého nebe, aby se zjevil před Boží tváří
v náš prospěch.“ — *Žilka*.

27 Takto „učiněni v svědomí dokonalí“, jsou tito
poslušní následovníci Kristovi zřejmě Bohem „osprave-
dlněni“ krví Ježíšovou na základě své víry. Proto bylo
Boží zatracení s nich sňato a oni stojí před Bohem
jako dokonalí podle těla. — Řím. 5:1, 9; 8:33.

28 Ve svém výkladu o tom, jak je d n a oběť Kris-
tova přináší křesťanům dokonalost, což opěťované oběti
mosaického zákona učiniti nemohly, píše apoštol v
Židům 10:1—14: „Poněvadž zákon má pouhý stín bu-
doucích hodnot, ne samu podobu skutečností, nemůže
svými každoročně stejnými oběťmi, jež stále přinášejí,
nikdy dokonalými činiti ty, kdož takto přicházejí. Což
nebyly by jinak přestaly oběti, protože by ti, kteří obě-
tují, jednou jsouce očištěni, již neměli žádného vědomí
hříchu? Místo toho je v nich každého roku připomínka
hříchu. Neboť krev býků a kozlů není s to, aby sňala
hříchy.“ — *Žilka*.

29 Bylo tedy nutno ony stínové oběti stále opa-
kovati, protože tyto nedovedly skutečně zahladiti vinu
hříchu, nýbrž zanechaly vyzývatele u vědomí hříš-
nosti, takže bylo třeba nových obětí přinášených ne-
dokonalými lidskými kněžími. Již tato skutečnost o o-
něch židovských obětech ukazuje, že tak zv. „katolická
oběť mše“ je nedokonalá a nemá hodnoty, která by mo-
hla shladiti hříchy a zbaviti kohokoliv utrpení. Okol-
nost, že katolická mešní oběť musí býti přinášena na
tisících oltářů tisíci smrtelných kněží denně, ukazuje
jako u židovské oběti, že taková mše nepřinesla shla-

23) Kterou vlastnost projevil Ježíš tímto způsobem? a
jak ho poslouchají věřící jakožto původce svého věčného
spasení?

24) Jak byl Ježíš „učiněn dokonalým“ čili zasvěcen na-
vždy? jak prohlašuje Židům 7:28?

25) Proč je překlad řeckého slova „teleioun“ buď slovem
„zasvěcen“ anebo slovem „učiněn dokonalým“ správný?

26) Proč je věrným ucedlníkem Ježíšovým na základě
věrného běhu jejich Mistra udělena dokonalost, jak prohlaš-
uje Žid. 9:8—14, 24?

27) Jelikož poslušní následovníci Kristovi mají úplně
očistěné svědomí, co musí býti pravdou, pokud se jich týče?

28) Proč musely oběti na základě mosaického zákona
býti nutně pouze stínem budoucích věcí?

29) Proč musely býti proto tyto oběti opakovány? a co
to dokazuje ohledně katolické „mešní oběti“?

zení hříchů; nač by ji jinak bylo třeba opakovati? Každá nová mše připomíná vyzývatelem jeho hříchů, podobně jako to bylo u obětí židovských; a to ukazuje, že dřívější mše nijak nepřivedly vyzývatele do stavu, v němž by před Bohem stál dokonalý, ospravedlněný a neodsouzený. Jelikož katoličtí kněží přidali tyto mše k původní oběti Kristově, proto jeví se nejen mše samotná bezcennou a neúčinnou, ale budí dojem, že i vlastní oběť Kristova je neúplná a že není dokonalým shlazením hříchů. Avšak je tomu tak? Naprosto ne! Místo abychom dbali nedokonalého člověka, který o sobě tvrdí býti následovníkem apoštolů, slyšíme apoštola:

30 „Jsme posvěceni obětí těla Ježíše Krista jednou provždy. Dále: Každý [židovský] kněz stojí denně v bohoslužbě a častokrát přináší tytéž oběti, jež vůbec nejsou s to, aby snaly hříchů; tento [Kristus Ježíš] však přinesl jen jednu oběť za hříchů a trvale usedl po pravici Boží, a dále jen čeká, až mu budou nepřátelé položeni [učinění] k nohám za podnož. Neboť jedinou obětí trvale učinil dokonalými ty, kdož se dávají posvětili.“ — *Žilka*.

31 Tento dokonalý stav oprostění od viny hříchů a jeho zatracení trval po celý křesťanský věk od chvíle, kdy byla přinesena ona jedna a jediná oběť Kristova. Dostane se ho každému posvěcenému následovníku Krista Ježíše, dokud dlí na zemi ve svém nedokonalém těle a potřebuje příkrytí zásluhou obětí Ježíšovy. Je prokázanou skutečností, že jeho oběť je dokonalá, úplná a plně postačující k shlazení hříchů, neboť nepotřebuje býti ani obnovena ani opakována. Kdykoli zhrěší křesťan pro zděděné nedokonalosti svého těla, mohou předstoupiti před Boha, přiznati své hříchů a na základě oné jedné a původní oběti Krista Ježíše dosáhnouti odpuštění a očištění. Tak čteme v 1. Jana 1:7—10; 2:1, 2: „Krev Ježíše Krista, Syna jeho, očišťuje nás od všeho hřichu... Vyznáváme-li své hříchů, on jest věrný a spravedlivý, aby nám odpustil hříchů a očistil nás od každé nepravosti... Ale hřešili by kdo, máme přímluvce u Otce, Ježíše Krista spravedlivého. Ten je smíření za naše hříchů, ale nejenom za naše, nýbrž i za hříchů celého světa.“ — *Žilka*.

32 Přítomný stav posvěcených křesťanů není tedy stavem skutečné dokonalosti v těle čili podle fyzického těla. Proto píše učeďník Jakub: „V mnohém zajisté klesáme (chybujeme; *Luther*) všickni. Kdož neklesá (nechybuje; *Luther*) v slovu, tenť jest dokonalý muž, mohoucí jako úzdu spravovati také všechno tělo [býti bez hřichu]“ (Jak. 3:2). Na základě své víry v oběť Kristovu stojí křesťané spravedliví neboli ospravedlnění před Bohem a jsou pro jim připočtenou spravedlnost Ježíšovu považováni za dokonalé. Proto mohou se blížit k Bohu bez vědomí hříšné viny, protože jejich srdce jsou pokropena jeho očišťující krví; jak praví apoštol: „Bratří, když tedy máme důvěru, že smíme vejíti do Svatyně Ježíšovou krví, touto novou a živou cestou, kterou nám zaslíbil skrze oponu, to jest skrze své tělo, a když máme velikého kněze (velekněze; *Luther*) nad domem Božím, přicházejme s opravdovým srdcem, v plné jistotě víry; naše srdce jsou pokropením očištěna od zlého svědomí, naše tělo omyto čistou vodou.“ — Židům 10:19—22; *Žilka*.

33 Tito jsou proto učinění oněmi „duchy“ dokonalých, které míní apoštol, když píše v Žid. 12:22, 23: „Ale přistoupili jste... k veřejnému shromáždění a k církví prvorozených, kteříž zapsáni jsou v nebesích, a k Bohu soudci všech, a k duchům spravedlivých dokonalých.“ Tito ospravedlnění krácejí podle ducha Božího a ne podle těla. Duch v nich převládá a je důležitější, než jejich nedokonalé tělo, které jest skrze Ježíše úplně očištěno od hříchů.

LIDÉ STARÝCH DOB UČINĚNI DOKONALÝMI

34 Tato přítomná dokonalost ve vztahu k Bohu jest požehnáním, kterého se dostává věrným věřícím skrze semeno Abrahamovo, skrze Krista Ježíše (viz Skulk. ap. 3:25, 26, jak uvedeno v 3. odstavci tohoto článku). Pavel pravil dále: „Předzvěděví pak písmo, že z víry ospravedlňuje pohany Bůh, předpovědělo Abrahamovi: „Že v tobě budou požehnání všichni národové.“ A tak ti, kteříž jsou z víry, docházejí požehnání s věrným Abrahamem.“ (Gal. 3:8, 9) Požehnání skrze semeno Abrahamovo stane se pro tyto syny Boží přirozeně úplným tehdy, až je Bůh vzkříšením z mrtvých přivede k slávě. O těchto věrných zemřelých je psáno: „Takť bude i vzkříšení z mrtvých. Rozsívá se porušitelné, vstane neporušitelné; rozsívá se nesličné, vstane slavné; rozsívá se nemocné (slabé; *Žilka*), vstane mocné; rozsívá se tělo tělesné, vstane tělo duchovní... A jakož jsme nesli obraz zemského, takť ponese obraz nebeského.“ (1. Kor. 15:42—44, 49) Jsou tedy tyto vzkříšení učinění dokonalými čili jsou zasvěceni a uvedeni v Boží svatou službu na nebesích, v jeho slavné přítomnosti. Jejich konečné zdokonalení počíná tedy druhým příchodem Kristovým, při jeho příchodu k chrámu. Že v roce 1918 po Kr., na jaře, přišel Kristus Ježíš k Božím nebeskému chrámu, lze dokázati, jak to vyplývá z dřívějších vydání „Strážné Věže“.

35 Nutno tedy připustiti, že věrní věřící a následovníci Kristovi, kteří se stanou syny Božími, obdrží jako první požehnání zaslíbení, které učinil Jehova Bůh Abrahamovi. Ne snad, že by byli sami ze sebe hodnější tohoto požehnání, nýbrž poněvadž měli příležitost žíti po smrti, vzkříšení a nanebevstoupení Krista Ježíše. Přirozeně nemohl nikdo vejíti do tohoto požehnání, dokud nepřišlo před devatenáctistý lety skutečné semeno Abrahamovo a bylo učiněno dokonalým. To je příčinou, proč věrní lidé starých dob, od Abela až po Jana Křtitele, nemohli svého času vejíti ve splnění zaslíbení a obdržeti zaslíbená požehnání. Všichni oni věrní věřili v příchod semene a ve vylití požehnání Božích skrze toto semeno; avšak nikdy neviděli toto zaslíbení Boží splněno. Nežili v době Boží přízně. Nato poukazuje apoštol k Žid. 11:39, 40, řka: „A ti všickni svědectví (dobré svědectví, *Schlachter*) dosáhše skrze víru, neobdrželi zaslíbení, protože Bůh něco lepšího nám obmyslel, aby oni bez nás nepřišli k dokonalosti.“

36 Výrazem „nám“ mínil apoštol sebe a svoje křesťanské bratry. Pro tyto opatřil Bůh vyšší požehnání nežli pro ony věrné starých dob. Učinil opatření, aby se stali jeho duchovními syny a proto měli zděditi slávu na nebesích. Stanovil, že se mají státi podílníky s Kristem Ježíšem, pravým semenem Abrahamovým, a že, obdrževše sami první požehnání abrahamického zaslíbení Božího, budou spojeni s Kristem Ježíšem, aby jiné zasypávali požehnáními. Dostane se jim výsady, býti s Kristem Ježíšem, nejvyšším knězem, kněžími v nebeské říši a vládnouti s ním tisíc let, aby

(Pokračování na str. 2.)

30) Kolika oběťmi byli následovníci Kristovi posvěceni a učiněni dokonalými? a proč tedy mohl Kristus zůstat sedět po pravici Boží?

31) Jak dlouho je již v platnosti tento dokonalý stav skrze oběť Kristovu? a změní se, když křesťané hřeší?

32) Čím se dokazuje, zda tento stav je stavem skutečné dokonalosti v těle? a jak směji se tedy křesťané bít Bohu?

33) Kdo jsou tedy „duchové spravedlivých dokonalých“?

34 a) Co je přítomné požehnání skrze semeno Abrahamovo? b) Kdy se stane toto požehnání úplným pro syny Boží, a jak?

35 a) Kdo jsou tedy první, kdož mají obdržeti požehnání zaslíbení udělených Abrahamovi? b) Proč neobdrželi věrní starých dob tato požehnání napřed?

36) Koho míní apoštol výrazem „nám“? a co opatřil Bůh pro takové?